

Slujire

Aducand mult rod

“Nu voi M-ati ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi si v-am randuit ca voi sa mergeti si sa aduceti rod, si rodul vostru sa ramana, pentru ca orice veti cere de la Tatal in Numele Meu, sa va dea.” (Ioan 15:16)

Fiecare inima crestina doreste sa aduca mult rod pentru ca Tatal sa fie glorificat. Daca un om nu are aceasta dorinta, putem concluda cu siguranta ca este mort, fara a avea lucrarea Domnului in sufletul lui. Este intentia noastra sa meditam putin la cum se face lucrul acesta, si pentru aceasta ne vom intoarce la chiar vorbele Domnului nostru. El va fi Invatatorul nostru, iar noi vom fi ucenicii Lui, asezati la picioarele Lui ca elevi.

Stiu ca vita si mladitele ne arata ce erau Domnul si ucenicii Lui atunci cand au fost aici pe pamant. El a inlocuit Israelul care s-a dovedit a fi o vita neroditoare, pentru ca apoi El sa aduca rod lui Dumnezeu acolo unde ei au falimentat; dar parabola a fost scrisa pentru invatatura noastra, iar analogia dintre vita si mladite, Hristos si ucenicii Lui ramane, iar Domnul doreste ca noi sa invatam lectia acestei parabole, iar apoi invatand-o, sa aducem mult rod. Nu vom privi la mladitele care nu aduc rod, simpli marturisitori ai lui Hristos, care au numele ca traiesc dar sunt morti, ci vom privi la mladitele roditoare. Acestea sunt in primul rand subiectele puterii curatitoare ale lui Hristos, si apoi a mainii care curata permanent, a Tatalui.

"Eu sunt vita cea adevarata."

Trebuie sa incepem aici, pentru ca acest mare "Eu sunt" al acestei declaratii, este inceputul si sursa oricarui rod pentru Dumnezeu. El nu a fost mladita roditoare a unei vite deja existente, nici cel mai ales vlarstar a unei umanitati nevoiase si cazute, ci El era insusi vita din care orice rod trebuie sa vina. Iudeii de sub lege au fost pusi la test si gasiti nepotriviti iar acum religia lor a fost lepadata ca un lucru fara valoare, pentru ca a produs doar struguri acirii. In filozofia grecilor nu a fost niciodata viata sau rod pentru Dumnezeu – "Omule cunoaste-te pe tine insuti" a fost forma ei cea mai inalta – dar Hristos a venit si tot rodul pentru Dumnezeu este de atunci de la El si nici un om nicodata nu poate sau nu va putea sa aduca rod daca nu ramane in El. Ca sa folosim o alta imagine din alt text al Scripturii, "ca sa fiti ai Altuia, care a fost inviat dintre morti, ca sa aducem rod lui Dumnezeu." (Romani 7:4)

"Fara Mine nu puteti face NIMIC"

Este un cuvant care atrage atentia, izbitor; fie ca toti sa intelegem toata puterea lui.

“Deja voi sunteti curati, datorita Cuvantului pe care vi l-am spus.” (v. 3).

Aici incepe contactul nostru vital cu Hristos, pentru ca inca vorbesc de cei care sunt mladite roditoare. Cuvantul Lui ne-a curatit. El nu vorbeste de sangele Lui aici; sangele pretios ne-a curatit de pacatele noastre, de lucrurile rele pe care le-am facut, dar Cuvantul Lui ne-a curatit de ceea ce eram. “v-ati curatit sufletele prin ascultarea de adevar,” (1 Petru 1:22). Cuvantul Lui ne-a atins sufletele cu o putere curatitoare, vitala; am fost nascuti din nou prin aceasta, si curatiti de orice falsa speranta pentru a gasi totul doar in Hristos.

Petru a fost un exemplu al acestui lucru atunci cand a raspuns la intrebarea Domnului. “Isus le-a spus deci celor doisprezece: „Si voi vreti sa plecati?” Simon Petru l-a raspuns: „Doamne, la cine sa ne ducem? Tu ai cuvintele vietii eterne si noi am crezut si am cunoscut ca Tu esti Sfantul lui Dumnezeu“. (Ioan 6:68-69). Posibil ca el sa nu fi inteles deplin semnificatia cuvintelor sale, pentru ca ele sunt de fapt marturia deplina a credintei crestine. Aceasta inseamna ca Templul si ritualurile lui nu mai aveau acum nici-o importanta pentru ei; ca preotii si jertfele lor nu-i mai atrageau; ca tot ritualul acelei religii in care ei au sperat odata sa gaseasca viata a fost judecat de ei ca fiind fara profit. Adica s-au intors de la eforturile personale pentru viata si neprihanire pentru a gasi totul in Hristos.

“La cine sa ne ducem?” a zis Petru, “totul ne-a dezamagit, firea cu toate lucrarile ei este fara valoare. Tu singur ai cuvintele vietii vesnice; in tine sunt acum toate sperantele noastre; in Tine se increde credinta noastra. Tu esti datatorul vietii, Fiul Dumnezeului celui Viu.” Cuvantul Domnului a venit la ucenici ca lumina, descoperind inutilitatea si coruptia a tot ce fusese inainte, curatandu-i de aceasta, calauzindu-i sa se intoarca de la acele lucruri si de la ei la Hristos. Despre astfel de ucenici Domnul a putut spune “Deja voi sunteti curati datorita Cuvantului pe care vi l-am spus.” Dumnezeu sa fie laudat daca marturisirea lui Petru este si a noastra.

“Pe orice mladita in Mine oricare aduce rod, El (Tatal) o curata, ca sa aduca mai mult rod.”

Nici-o planta fructifera nu are mai multa nevoie de ingrijire decat vita, pentru ca niciunul nu are mai multi dusmani, si nici-un fruct nu este mai delicat si nu se strica atat de usor. Trebuie sa fie vegheata cu mare grija si curatata in permanenta si asta nu inseamna o simpla altoire. Inseamna mult mai mult decat atat – trebuie sa fie curatata de parazitii care o ataca si care ar distruge-o. Nu sunt un expert al viticulturii, dar stiu cate ceva despre viata crestina si exercitiile ei si vad o analogie izbitoare intre parazitii care ataca vita si lucrurile care impiedica rodul in viata crestina.

Vorbesc acum de vita asa cum este ea cultivata intr-o asemenea tara ca Anglia unde este o planta exotica, si are deci nevoie de grija si protectie de conditiile adverse, mai mult decat daca ar fi o planta obisnuita acestui sol. Aici analogia are o forta foarte mare, pentru ca viata cereasca este a noastra si este singura viata roditoare, nu apartine acestei lumi reci; este o planta exotica aici. Conditii care o inconjoara ii sunt adverse, iar dusmanii multi, pentru ca diavolul uraste sa vada pe copii lui Dumnezeu aducand rod asa cum il uraste pe Dumnezeu insusi. Ce mangaiere insa sa stim

ca TATAL ESTE VITICULTORUL. Ce grija gratioasa va arata El in cultivarea noastra, pentru ca Taal este izvorul oricarui har. El este cel care curata mladitele care aduc rod, pentru a aduce si mai mult rod. Intelepciunea perfecta si dragostea se combina in caile Lui cu noi, si El stie cum sa ne faca capabili sa rodim in ciuda conditiilor adverse si a influentelor negative care ne inconjoara, si El stie cum sa ne curete de orice parazit.

Unul dintre cei mai mari paraziti care strica mladitele si distruge rodul este mazararul. El isi face lucrarea nimicitoare in intuneric si nu poate fi vazut ziua. Pentru a fi descoperit si vita sa fie scapata de lucrarea lui distructiva, viticultorul trebuie sa-l lumineze cu lanterna noaptea. Nu suporta lumina si cade de pe vita atunci cand lumina vine asupra lui. Exista si in vietile noastre lucruri rele care lucreaza in secret exact ca plosnita, nestiute de nimeni, decat de noi si Dumnezeu, iar prezenta lor se face simtita doar prin rezultatele lucrarii lor de distrugere: vigoare spiritala scazuta si putin rod – ganduri murdare, intentii secrete, ambitii egoiste, poate: acestea sunt plosnitele care daca vor fi ingaduite ne vor strica foarte eficient rodirea.

Cand plosnita si-a facut locuinta in vie este foarte greu sa o mai dai afara; de fapt este posibil sa fie pierdute cateva recolte din cauza ei, iar aceste lucruri rele secrete, se dezvoltă deseori in rele deschise care strica rodirea crestinului pentru multe zile. Este posibil sa fie lucruri de care noi sa nu ne dam seama, sau pe care nu le-am considerat rele, si totusi pe care Dumnezeu le vede ca ne vlagiesc puterea. Avem nevoie sa ne rugam rugaciunea lui David. “Cerceteaza-ma, Dumnezeule, si cunoaste-mi inima! Incearca ma si cunoaste-mi gandurile! Si vezi daca este in mine vreo cale a intristarii si condu ma pe calea eterna! (Ps. 139:23,24)

Dumnezeu cerceteaza prin lumina Cuvantului Sau. Ce minunata este puterea pe care o are! “Deoarece Cuvantul lui Dumnezeu este viu si lucrator si mai ascutit decat orice sabie cu doua taisuri si patrundand pana la despartirea sufletului si a duhului, a incheieturilor si a maduvei, si in stare sa judece gandurile si intentiile inimii. Si nici o faptura nu este ascunsa inaintea Lui, ci toate sunt goale si descoperite inaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Evrei 4:12,13.

Un alt mare parazit este plosnita, si nici-o vita nu poate scapa daca imprejurimile sunt murdare. Daca exista plante infectate in apropiere sau gramezi de gunoi sunt stranse in vita de vie, viticultorul poate spune “la revedere” oricarei sperante pentru un sezon roditor, pentru ca parazitul va avea grija de asta. Aceasta ar trebui sa ilustreze faptul ca trebuie sa avem grija nu doar la viata noastra interioara, la plosnita, dar trebuie de asemenea sa fim atenti la legaturile noastre, pentru ca “ tovarasiile rele strica obiceiurile bune” .“ Nu iubiti lumea nici lucrurile din lume.” Este un cuvant necesar care curata. Tatal insusi este ingrijorat de aceasta, pentru ca Domnul s-a rugat atunci cand era aproape sa-i lase pe ai Lui in lume “Nu cer sa-i iei din lume, ci sa-i pazesti de cel rau. Ei nu sunt din lume, dupa cum Eu nu sunt din lume. Sfinteste-i in adevarul Tau: Cuvantul Tau este adevarul. (Ioan 17:15-17)

Si pe o asemenea linie vine o chemare clara catre noi din Scriptura, “De aceea: „Iesiti din mijlocul lor si fiti despartiti“, spune Domnul; si „nu atingeti ce este necurat,“ Si daca frica de consecintele unei asemenea separari ne face sa ezitam, Dumnezeu isi ia angajamentul in Numele si cuvantul Lui ca El va avea grija de noi, pentru ca aduga “ si Eu va voi primi; si va voi fi Tata si voi lmi veti fi fii si fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic.” Este Domnul Cel Atotputernic care spune acest lucru. Ce lucru

minunat este sa-L avem pe Domnul Cel Atotputernic ca Tatal nostru! Dar unii dintre noi este posibil sa fim obligati sa traim cu cei neevlaviosi din aceasta lume, si cu siguranta ca trebuie sa ne amestecam cu ei la munca si afacerea noastra. Ce sa facem? Ei bine atat cat depinde de noi, trebuie sa traim in pace cu ei, facand bine tuturor, dar putem fi, si trebuie sa fim, despartiti in inima si practica de caila si cautarile lor. "Fiul meu daca niste pacatosi te vor amagi nu te invoi."

Atmosfera pe care frunzele vitei o respira trebuie tinuta umeda si proaspata, pentru ca daca i se da voie sa fie uscata vita va fi atacata de paianjenul rosu, un parazit microscopic care poate crea mare haos in vita de vie. Iar noi avem nevoie de umezeala divina si de inviorare permanenta de sus, la fel sufletele noastre vor deveni uscate in ciuda separarii noastre de ceea ce consideram a fi lucruri rele. Un om poate fi foarte uscat in sufletul sau, lipsit de farmec, neiubitor, si totusi un om separat; dar o asemenea separare este una pentru el si nu pentru Hristos; este separarea Fariseului, si nu exista nimeni atat de uscat ca Fariseii.

Atunci cand un crestin devine critic, dur fata de fratii sai, dur in judecatile sale, impunand doar pareile sale, sau propria constiinta ca un standard pentru ceilalti, este sigur ca nu a respirat atmosfera dragostei care tine sufletul proaspata si ne face sa fim rabdatori si blanzi. "Ramaneti in dragostea Mea" a spus Domnul nostru in acest capitol, si aceasta este atmosfera care ne va pazi de ravagiile paianjenului rosu. Cu cat vom vedea mai mult raul acestei lumi si necesitatea separarii de ea, cu atat este mai necesar sa fim pastrati in desfatara partii pozitive a vietii noastre crestine, pentru ca daca nu vom arata bunatatea si blandetea lui Hristos, vom deveni duri, si acrii, si uscati. Atmosfera pe care o respiram este foarte importanta.

Exista o diferenta intre o atmosfera umeda, proaspata, calda si un frig jilav si deprimant. Daca acesta din urma domina, MUCEGAIUL va ataca vita, ii va fura seva si ii va opri respiratia. Lumea este un loc rece si imbacsit pentru cel credincios. Ultima parte a capitolului nostru ne-o arata in contrast total cu sfera divina de dragoste in care ne-a chemat Dumnezeu. Este o sfera a urii, pentru ca L-a urat pe Isus si pe Tatal Sau, pe care El l-a descoperit deplin si binecuvantat, si ne va uri si pe noi pentru ca noi suntem ai Lui. Dar sufletele noastre se pot ridica deasupra, si daca fiind in lume sufletele noastre traiesc in sfera proprie de dragoste, si respira atmosfera divina a partasiei cu Domnul, atunci nu vom fi crestini mucegaiti; dar daca devenim neglijenti si ne asezam in lume, devenind astfel caldicei sub influenta ei, nici reci nici in clocot, atunci cu siguranta ca asa vom fi.

SEZONUL DE IARNA este sezonul in care viticultorul acorda o atentie speciala curatirii mladitelor si in ceea ce putem numi sezoanele noastre de iarna Tatal vine foarte aproape de noi ca sa ne curete si sa ne altoiasca. Cand vin incercarile, poate de boala si suferinta, sau stresul imprejurarilor, sau doliu, putem fi siguri ca Tatal are ceva sa ne spuna, iar El va face ca aceste lucruri, pe care nu le-am putea suporta daca El nu ar fi aproape de noi, sa se intoarca spre rodirea noastra cu rod mai mult si mai dulce, daca suntem exersati prin ele. Sa nu permitem ca gandul ca Dumnezeu are ceva impotriva noastra sa patrunda in mintea noastra atunci cand vin incercarile sau sa spunem asa cum unii mi-au spus mie: "Nu stiu de ce ar trebui ca Dumnezeu sa ma pedepseasca astfel."

A simti si a vorbi in felul acesta arata o parere falsa despre vicisitudinile vietii, si le fura celor care o au marea binecuvantare pe care Domnul o are pentru ei. "Pentru ca Domnul il disciplineaza pe acela

pe care-l iubeste,” si daca ne-ar lasa in pace liberi de orice incercare, este posibil sa devenim alarmati si sa ne temem ca nu suntem nicidecum mladite roditoare. Daca suntem aproape de El atunci ne vom dori lucrarea Lui cu noi, chiar daca procesul nu este unul fericit ci dureros, pentru ca va fi o rasplata mare. S-a spus, si este adevarat, ca viticulturoul nu este niciodata atat de aproape de vita ca atunci cand o altoieste, si noi putem fi siguri ca Tatal nu este niciodata atat de aproape de noi ca atunci cand trecem printr-o incercare dupa voia Lui, putand astfel astepta roadele datatoare de pace al neprihannirii ca rezultat al acestui lucru.

“Cine ramane in Mine si Eu in el, acela aduce mult rod;”

Cuvintele Domnului in acest capitol ne fac sa intelegem faptul solemn ca SUNTEM RESPONSABILI sa aducem rod. Este un capitol al responsabilitatii dar si al unui mare privilegiu. Grija si harul Tatalui si lucrarile Lui cu noi sunt o parte a problemei, responsabilitatea noastra este celalta parte. Am fost alesi, randuiti si chiar ni s-a poruncit sa aducem rod care sa ramina. Care este raspunsul nostru? Cu siguranta o ascultare bucuroasa si binevoitoare. Totusi eforturile oamenilor sunt in zadar; mladitele sunt sterpe si nefolositoare despartite de vita. “Dupa cum mladita nu poate aduce rod de la sine, daca nu ramane in vita, tot asa nici voi nu puteti aduce rod, daca nu ramaneti in Mine.”

“FARA Mine nu puteti face NIMIC.”

Omul care nu ramane in Hristos, si este aruncat ca mladita si se usuca, este un apostat, care se intoarce deplin de la credinta crestina pentru ca nu a avut niciodata o legatura vitala cu Hristos. Iuda este cel mai bun exemplu pentru aceasta. Nici-un crestin adevarat nu poate fi in acest verset; totusi un crestin adevarat poate fi mai mult sau mai putin indepartat de la Hristos prin vicleniile diavolului, de aceea avem avertizari in Cuvant si este nevoie de veghere din partea noastra. Omul care se intoarce la filozofie – inelepciunea oamenilor care nu duce nicaieri – cu speranta de a-si imbogati viata si de a deveni un crestin mai roditor, este indepartat de la Hristos, pentru ca el cauta in afara lui Hristos ceea ce se poate gasi doar in El. Omul care se intoarce la regulile si traditiile oamenilor, la forme si ceremonii, gandind ca religia lui va deveni mai atractiva si mai impresionanta prin aceste lucruri, si ca, credinta in Hristos are nevoie de aceste lucruri pentru a fi mai buna si completa, omul acesta s-a departat de Hristos.

Acestea erau capcanele puse de diavol inaintea celor din Colose pe vremuri. Astazi le cunoastem ca Modernism si Ritualism, si majoritatea crestinismului marturisitor a cazut fie intr-o forma fie in cealalta. Cuvantul de avertizare este mai actual ca niciodata. “Vedeti sa nu fie nimeni care sa va fure prin filozofie si amagire desarta, dupa traditia oamenilor, dupa cunostintele elementare ale lumii si nu dupa Hristos.”

Omul care se aseaza sub legea lui Moise si spera ca prin eforturile lui sa o tina, si astfel sa-si perfectioneze crestinismul si sa ajute Duhul Sfânt care locuieste in el sa produca mai mult rod in viata lui, este deturnat de la Hristos. Aceasta era greseala Galatenilor, si lor apostolul le-a scris: "Asa de fara minte sunteti? Dupa ce ati inceput in Duh, acum sfarsiti in carne? Pentru ca toti cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem," Spinii si maracinii sunt conectati cu blestemul, si nu rodul.

Omul care este umflat de mindrie si se lauda cu progresul omenirii, spunand, "sunt bogat, m-am imbogatit si n-am nevoie de nimic", nu ramane in Hristos, a fost deturnat de la El, si nu stie ca tinand pe Hristos afara din viata lui, este nenorocit, sarac, orb si gol. Aceasta este greseala celor din Laodicea cea mai grava dintre toate, in care nu poate fi rod pentru gloria Tatalui, sau pentru Hristos. Sfarsitul lui este ca va fi respins deplin, ca foarte dezgustator pentru Domnul.

Am privit la multe lucruri negative care strica rodul mladitelor viei, si care deturnezeaza sufletele de la Hristos, singura sursa a rodirii, pentru ca nu trebuie sa fim ignoranti ai acestor lucruri; si totusi acestea reprezinta partea negativa a problemei si trebuie sa avem partea pozitiva altfel vom fi mladite sterpe. **TREBUIE SA RAMINEM IN HRISTOS** cu hotarare de inima. Acesta trebuie sa fie pentru noi un lucru zilnic si practic daca vrem sa aducem rod.

Doua lucruri au lucrat impreuna pentru a ne face mladite roditoare. Harul suveran al Domnului care ne-a ales si randuit ca noi sa mergem si sa aducem rod, si CREDINTA din noi care raspuns acelui har. A ramane in Hristos este a continua unde harul ne-a asezat. Am amintit cursa Colosenilor; ei erau in pericolul de a cadea in ea pentru ca nu-si dadeau seama de maretia si atotsuficienta lui Hristos. "Deci, dupa cum L-ati primit pe Hristos Isus, Domnul, asa sa umblati in El, inradacinati si fiind ziditi in El si intariti in credinta, dupa cum ati fost invatati, prisosind in ea cu multumire." (Coloseni 2:6,7)

Atunci cand am venit la El ca pacatosi neajutorati si nevoiasi L-am gasit suficient pentru mantuirea noastra nu am cautat pe nimeni sau un alt lucru ca sa-L ajute in aceasta lucrare mare, iar noi insine eram neputinciosi in aceasta. El a facut totul. Asa cum am inceput asa trebuie sa continuam; asa cum atunci eram cu totul dependenti de El, asa suntem si acum si asa vom fi, pentru ca asa cum mladita este doar un bat uscat fara vita, tot asa noi nu avem viata despartiti de Hristos.

A ramane in El, este sa continui in aceasta dependenta completa fata de El cu care am inceput. El nu ne va respinge sau dezamagi. Toata plinatatea dumnezeirii locuieste trupeste in el, iar noi suntem impliniti in El, nu avem nevoie sa cautam nimic in afara Lui. El este singura sursa a tuturor resurselor de viata spirituala, de seva si vigoare.

APECTIUNEA trebuie sa fie la fel de activa ca si credinta. Credinta poate fi atat de fragila ca se va agata de Hristos dintr-un sentiment al nevoii, si sa fie satisfacuta sa aiba nevoia implinita si despovarata, dar afectiunea se va lipi de El de dragul Lui si se va bucura de cunostiinta unirii cu El. El ne iubeste asa cum Tatal il iubeste pe El. Se poate masura o asemenea dragoste? Nu, pentru ca este nemasurabila, si totusi asa suntem iubiti, iar dorinta Lui este sa ramanem in dragostea Lui. De la aceasta a cazut adunarea din Efes iar rodul lor a fost stricat. Dar dragostea Lui nu este indeajuns de atractiva ca sa ne faca sa dorim sa continuam in ea? Asa cum dragostea Lui este rasuflarea

sufletelor noastre, rodirea va fi rezultatul simplu si natural.

ASCULTAREA merge mana in mana cu afectiunea, noi aratam dragostea noastra fata de Domnul nu prin ceea ce spunem ci prin ascultarea noastra fata de cuvantul Sau. Exista un singur cuvant deasupra celorlalte cu care El a insistat asupra noastra, cea mai mare porunca a Lui "IUBITI-VA UNUL PE ALTUL", si asta nu asa cum va iubiti unii pe altii, ci, "ASA CUM V-AM IUBIT EU." Daca suntem indiferenti fata de cuvantul Sau si daca nu ascultam de poruncile Lui este clar ca nu suntem in partasie cu El, am pierdut legatura practica momentan, iar rodirea noastra va avea de suferit. Dar daca tinem poruncile Lui, comunicarea va curge de la Domnul catre noi iar acest lucru este de cea mai mare importanta pentru rodire, pentru ca aceste lucruri ocupa si captiveaza gandurile inimii, si "asa cum un om gandeste in inima lui asa este el." Si din comoara buna a inimii iese rodul.

"VOI SUNTETI PRIETENII MEI DACA FACETI CEEA CE EU VA PORUNCESC. Nu va mai numesc robi, pentru ca robul nu stie ce face stapanul sau; ci v-am numit prieteni, pentru ca toate cate am auzit de la Tatal Meu vi le-am facut cunoscut."

Ce intimitate si incredere de viata ne sunt deschise. Haideti sa descoperim calea catre acestea. Depindem in totalitate de El nu doar pentru salvare ci si pentru viata pe care o traим ca oameni mantuiti; noi Il iubim pentru ca ne-a cucerit afectiunile inimilor; il ascultam, iar El are incredere in noi ca si prieteni, si are asa incredere in noi incat ne comunica gandurile si scopurile Tatalui. "Pentru ca Tatal Il iubeste pe Fiul si li arata toate cate face El; (Ioan 5:20) Fiul ne iubeste asa cum ne-a iubit Tatal, si toate lucrurile pe care Le-a auzit de la Tatal ni le face cunoscut; trebuie sa ne iubim unii pe altii asa cum ne-a iubit El si sa gasim bucurie deplina in partasia divina a acestor lucruri. Doar in intimitate de dragoste si incredere rodul este adus la perfectiune.

Si aici putem sa cerem Tatalui ce dorim si El ne va da, pentru ca aici este viata lui Hristos reproducuta in noi pe masura ce umblam impreuna in ascultare de Cuvantul Sau si in uniune de viata cu El. Iar marele Lui scop pentru acum va fi implinit in noi, pentru ca intreg efortul vitei este sa arate, plinatatea si plenitudinea vietii sale in strugurii pe care-i poarta, deci acesta este si scopul Domnului sa arate viata Lui in noi, in mult rod.

"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor rai si nu sta pe calea pacatosilor si nu se asaza pe scaunul celor batjocoritori; ci placerea lui este in legea Domnului si cugeta la legea Lui zi si noapte. Si el este ca un pom sadit langa paraie de apa, care isi da rodul la timpul lui si a carui frunza nu se vestejeste; si tot ce face prospera."(Ps. 1:1-3).

Umpleti vasele cu apa!

Un mesaj adresat profesorilor de la scoala duminicala

Oricine se apuca de o slujba pentru Domnul ar trebui sa fie in masura sa dea un motiv pentru care il slujeste pe El. As vrea sa spun ca nicio slujba in afara celei care izvoraste din constrangerea dragostei - dragostea lui Hristos- nu poate fi placuta Domnului. Dar pentru ca El ne-a iubit, il iubim si noi pe El, iar dragostea se desfata in slujire. Deci motivul nostru trebuie sa fie dragostea. Orice este mai putin decat aceasta nu are valoare. Iar daca suntem constransi de dragostea Lui, atunci ar trebui sa-l slujim doar de dragul Lui. "Slujiti Domnului Hristos". Scumpi impreuna-lucratori, trebuie ca totdeauna sa avem aceasta in vedere. Suntem atat de inclinati sa ne facem slujba inaintea altora, sa ne facem lucrarea pentru a obtine aprobarea lor. Atunci cand asa stau lucrurile, slujba noastra este in adevar saraca. Dar fie ca suntem la ora de scoala duminicala, fie ca slujim in timpul saptamanii in adunare, noi slujim ca fiind sub privirea Aceluia care citeste inima si cunoaste motivele ascunse, deci sa avem grija ca uleiul slujirii noastre sa fie curat de mustele care pot sa-i dea un miros urat.

Sunt astazi oameni care predica la mii de suflete. In mare parte, ei se afla inaintea privirii celorlalti, numele lor au devenit nume de referinta si par sa fie folositi de Dumnezeu in a raspandi binecuvantarea. Dar slujirea ta este ascunsa si nespectaculoasa. Esti vreodata tentat sa invidiezi pe acesti slujitori care au un nume mare? Nu-i invidia. Sa nu uiti ca tu slujesti pe Domnul Isus Hristos. El ia aminte la fiecare particica de slujire adevarata facuta fata de El. Toata slujirea este cantarita in balanta Sa echilibrata si El ii cunoaste adevarata valoare. Tot ce ai facut vreodata pentru El a fost scris in contul tau, in cartea Lui. Vei avea o rasplata - El va spune cuvinte de aprobare pe care le vei pretui in memoria si inima ta pentru totdeauna. Ce binecuvantare sa ai un Stapan atat de bun si plin de har! Sa fim multumiti cu aprobarea Lui! Cei care sunt laudati de oameni isi au rasplata acum; noi sa fim multumiti asteptand-o pe a noastra.

Slujirea printre copii este in primul rand o lucrare a credintei si o truda a dragostei. Este nevoie de asemenea de rabdarea sperantei. Aceste trei trasaturi crestine trebuie dezvoltate foarte mult in sufletul tau. Este o lucrare a credintei - nu te poti baza pe ceva din partea copiilor, credinta ta trebuie sa fie in Domnul. Trebuie sa fie o truda a dragostei pentru ca uneori copiii sunt obositori, iar daca in spate nu este dragoste, atunci vei obosi in lucrare. Este necesara, de asemenea, rabdarea sperantei pentru ca privesti inainte pentru rezultatul a ceea ce faci acum.

In al doilea rand: materialul cu care trebuie sa lucram. Copiii sunt, in primul rand, niste vase goale. Adultii nu sunt goi, ci sunt plini de convingeri proprii si chiar foarte satisfacuti cu ei insisi. Nu asa stau lucrurile cu copiii. Ei sunt goi si este privilegiul nostru minunat sa-i umplem. Ganditi-va la vasele goale din Ioan 2. Va amintiti ce a spus Domnul Isus slujitorilor? "Umpleti vasele cu apa!". Ei au ascultat intocmai. Chiar au facut lucrul acesta cu un entuziasm binecuvantat, pentru ca le-au umplut pana sus! Cu ce le-au umplut? Cu ceea ce Domnul urma sa schimbe in vin. Este datoria ta sa umpli vasele pana sus. Umple-le cu ceea ce Domnul va schimba in vin.

Am auzit ca se spune ca este nefolositor sa-i inveti Scriptura pe copii. Ca pentru ei totul este litera moarta, spun acesti oameni intelepti. Raspunsul meu este ca Pavel i-a spus lui Timotei: "De copil cunosti sfintele Scripturi care pot sa te faca intelept spre mantuire." Slujba ta este sa-i umpli pe copii cu apa Cuvantului - binecuvantatele adevaruri ale Evangheliei - pe care Domnul o poate transforma in vinul mantuirii. Putem sa fim siguri ca daca noi nu umplem copiii, altcineva o va face. Diavolul cauta vase goale si el le va umple cu otrava necredintei si a senzualitatii, care vor ucide si vor

distruge. Sa le umplem noi cu apa Cuvantului.

Nu vom putea insa sa-i umplem cu apa, daca mai intai noi insine nu suntem umpluti de apa Cuvantului. Daca noi citim literatura proasta, sa nu fim surprinsi daca copiii nostri vor merge spre o cale a nebuliei. Exista o cale mult mai buna. Hraneste-te cu Cuvantul pretios al lui Dumnezeu! Vai, sunt din aceia care se apuca de lucrarea cu copiii si care-si hranesc sufletul cu gunoaie. Nu-i de mirare ca cei mici cresc pentru lume si pentru diavol. Cititi cu toata puterea! Cititi orice va poate ajuta in slujba sfanta, dar hraniti-va cu sfintele Scripturi si faceti din Biblie cartea de capatai! Si sa nu uitati ca trebuie sa fiti in legatura personala cu binecuvantatul Domn despre care vorbesc Scripturile. "Daca inseteaza cineva, sa vina la Mine si sa bea". Sa fim deci ca slujitorii din Ioan 2, care au umplut vasele pana sus si apoi le-au adus la Isus. Noi nu putem schimba apa in vin si nici ei nu puteau. Trebuie sa facem ceea ce ei au facut - trebuie sa le aducem la Isus si pentru aceasta este nevoie de rugaciune. Oh dragi impreuna-lucratori, nu vom avea succes daca nu vom fi gasiti in dependenta si rugaciune fata de El.

Trebuie sa ne aducem aminte ca cei mici nu sunt numai vase goale, dar sunt la fel de morti fata de Dumnezeu ca si adultii pacatosi. Vetii gasi foarte instructiv sa cautati si sa gasiti in Biblie toate cazurile de copii care au fost inviati din morti. Cercetati-le cu atentie si vetii avea mare castig din aceasta. Ghehazi, slujitorul lui Elisei, s-a implicat intr-o astfel de lucrare. Elisei i-a spus: "ia toiagul meu si pune-l pe fata copilului". Ah! dar Ghehazi nu avea duhul potrivit pentru aceasta. El era un om egoist si ambitios. Putem sa vedem mandria lui pe masura ce mergea cu toiagul lui Elisei - toiagul care lovise Iordanul si impartise apele - acel toiag de mare putere care facuse atat de multe minuni! Acum era in posesiunea lui! Fara indoiala ca si-a inchipuit ca va face mari lucrari cu el, punandu-l pe fata copilului mort! Dar nu a fost nici glas, nici auzire. Este posibil ca si noi sa luam Cuvantul lui Dumnezeu - cel care are putere sa dea viata - si sa-l folosim fara efect, astfel incat sa nu fie nici glas, nici auzire? Da, este posibil. Daca dorim ca toiagul sa fie de vreun folos trebuie sa fim in legatura cu Cel in care este viata si puterea. Domnul sa ne ajute sa nu fim ca Ghehazi, fara putere!

Elisei era foarte diferit si el a actionat cu totul altfel. El s-a asezat peste copil si a umblat prin casa si s-a rugat lui Dumnezeu. Fiecare miscare a lui arata intensitatea exercitiului lui, seriozitatea cu care dorea viata copilului si dependenta lui de Dumnezeu. Ar fi bine si pentru noi sa invatam lectiile acestea, pentru ca aceste lucruri au fost scrise in Cuvantul Sau pentru invatatura noastra.

Al treilea punct este duhul in care slujim. Cel care se ocupa de copii trebuie sa fie ca Domnul sau daca vrea sa aiba succes. De exemplu Petru a putut sa se ridice in ziua Cincizecimii si sa predice astfel incat 3.000 de suflete au fost salvate; dar Petru, in zilele de la inceput, a alungat copiii de la Isus. Trebuie sa fim foarte atenti ca sa nu fie nimic in noi care sa-i indeparteze. Fara indoiala ca s-au temut de ucenici, dar putem oare sa ne imaginam cu cata dorinta au alergat in bratele intinse ale Mantuitorului? Copiilor le-a fost oare teama de Mantuitorul? Era oare ceva in Domnul Isus care sa-i alunge de la El? Stiti ca Evanghelia dupa Marcu il aduce pe Domnul inaintea noastra ca slujitorul perfect, iar in capitolul 10 vedem cum se ocupa de copii. Si-a pus mainile peste ei, i-a luat in brate si i-a binecuvantat. Ei aveau un loc in inima Lui. Au oare copiii un loc si in inima ta? Daca esti ca Domnul, vor avea. Atunci vor simti ca ii iubim si vom cauta in dependenta de Domnul sa le impartasim binecuvantatele adevaruri care ne-au facut fericiți – cele ale lui Hristos. Sa ne ajute

Domnul sa fim in stare sa facem aceasta. Dar trebuie sa stam aproape de El, pentru ca la picioarele Domnului invatam si suntem pregatiti pentru slujire.

Ca ultim aspect, sa ne gandim la rezultatul slujirii tale. Dr. Arnold, directorul scolii Rugby, a spus odata ca uitandu-se la fetele baietilor din scoala sa, a simtit ca printre ei se afla un viitor prim-ministru, un viitor comandant, un viitor lider al ideologiilor printre oameni. Dar tu, privind fetele copiilor, poti sa spui ceva mai bun decat acesta. Ei pot creste ca sa slujeasca pe Domnul. Cine poate spune ce va iesi din clasa ta? Aici poate fi unul care va castiga suflete, acolo unul care va fi o mangaiere constanta pentru poporul lui Dumnezeu, apoi altul care, poate intr-un loc obscur, va imprastia lumina vietii lui Isus si care la urma va straluci cel mai bine in gloria lui Dumnezeu pentru totdeauna. Acesta este scopul final, maret, al intregii noastre slujiri. Daca vom avea aceasta in vedere, cat de intens vom cauta ca toti copiii sa fie ai Domnului!

”De aceea, fratii mei preaiubiti, fiti tari, neclintiti, prisosind intotdeauna in lucrarea Domnului, stiind ca osteneala voastra nu este zadarnica in Domnul.”(1 Corinteni 15:58)

Imbarbatore pentru slujitor

Cateva ganduri despre 2 Timotei 2

A doua epistola catre Timotei ni-l arata pe slujitorul lui Dumnezeu in vremuri grele. Pavel ii aduce aminte colaboratorului sau tanar Timotei, ca in „in zilele din urma vor veni timpuri grele“ (2 Timotei 3.1).

In aceste ultime zile traим noi astazi. Totusi, si in aceste vremuri putem sa stam la dispozitia lui Dumnezeu si sa-i slujim cu ravna si daruire. Putem sa inflacaram darul de har, pe care l-am primit fiecare (2 Timotei 1.6).

Pentru aceasta avem nevoie de imbarbatore si indemn. Acestea le gasim in capitolul 2 din aceasta epistola. Pavel foloseste acolo sapte imagini diferite, care stau toate in legatura cu munca si slujba noastra pentru Domnul. Aceste cuvinte, adresate initial lui Timotei, putem sa le aplicam si la noi ca un indemn.

1) Copilul

Pavel a inceput capitolul cu cuvintele: „Tu deci, copilul meu, intareste-te in harul care este in Hristos Isus“ (versetul 1). Pavel il numeste de mai multe ori pe Timotei „copilul sau“. El era tatal sau in sensul ca Pavel fusese instrumentul prin care Timotei se intorsese la Dumnezeu. Tanarul barbat era „copilul sau preaiubit si credincios“, si el ii slujise lui Pavel ca „un copil“ pentru tatal sau (1 Corinteni 4.17; Filipeni 2.22). Aici, Pavel il indeamna pe Timotei sa fie tare. In slujba pentru Domnul avem nevoie de putere. Aceasta putere nu este in noi insine sau printr-un principiu legal, ci o gasim in harul care este in Hristos Isus.

Contextul ne arata ce avea concret Pavel pe inima. Timotei trebuia sa puna in practica nu numai el insusi ceea ce auzise la Pavel, ci el trebuia sa fie si in stare sa incredinteze altora, care la randul lor erau vrednici sa-i invete pe altii cele auzite (versetul 2). In principal este deci vorba de a administra cu fidelitate invatatura Noului Testament si de a o da mai departe. Pentru aceasta este nevoie de puterea care vine prin har.

Acest verset ne prezinta patru generatii. Prima este Pavel insusi. El a dat ceea ce a primit de la Domnul catre a doua generatie, Timotei. A treia generatie sunt oamenii fideli, iar a patra sunt aceia, care au fost invatati de oamenii fideli. Gandul lui Dumnezeu este intotdeauna de a transmite mai departe Cuvantul Sau. Acest Cuvant nu este legat, ci el trebuie sa se raspandeasca si sa fie glorificat (2 Timotei 2.9; 2 Tesaloniceni 3.1).

In acest sens putem fi si noi „copii“, care nu doar administram cu fidelitate ceea ce am auzit, ci suntem si vrednici si apti sa dam mai departe altora ceea ce am auzit, darurile fiind diferite. In fata noastra se deschide un camp mare de actiune, care se refera atat la slujba in Adunare, cat si la indrumarea generala a credinciosilor cu diverse ocazii si in mod special invatarea in familia crestina.

2) Soldatul

„Ia-ti partea ta la suferinta ca un bun ostas al lui Isus Hristos.“ Calea crestinului pe acest pamant nu este o plimbare comoda. Ea este in legatura cu lupta si conflict, iar acestea duc la randul lor la neplaceri si suferinte. Suntem noi gata sa luptam aceasta lupta a credintei si sa acceptam suferintele care stau in legatura cu ea? Iuda a scris o intreaga scrisoare, pentru ca se simtea constrans sa-i indemne pe credinciosi „sa lupte pentru credinta data sfintilor odata pentru totdeauna“ (Iuda 3). Adevarurile credintei sunt atacate masiv tocmai in aceste ultime zile. De aceea, indemnul de a fi un bun soldat este mai mult decat actual.

Pavel adauga: „Nimeni, slujind ca ostas, nu se incurca in treburile vietii, ca sa placa celui care l-a inrolat“ (versetul 4). Acesta este punctul decisiv spre care indica aici Pavel. Este vorba spre ce ne concentram. Daca avem pe inima lupta pentru Domnul nostru, daca dorim sa aparam adevarurile credintei, atunci avem nevoie de multa concentrare. Atunci nu ne putem lasa amestecati si implicati in lucrurile acestui pamant si deloc in problemele acestei lumi. Aceasta nu inseamna ca nu ne indeplinim obligatiile zilnice (cum ar fi meseria), ci este vorba de faptul ca aceste preocupari sa nu ne umple complet timpul si sa dea la o parte toate celelalte. Pavel ne este in acest sens un mare

exemplu. El spune: „Pentru mine a trai este Hristos“ (Filipeni 1.21). Aceasta conta pentru el. Toate celelalte erau de ordinul doi.

3) Alergatorul

In versetul 5, Pavel vorbeste din nou despre o lupta: „Daca cineva se lupta la jocuri, nu este incununat, daca nu se lupta dupa legile jocului.“ Observatiile din subsolul Bibliei germane arata clar ca nu mai este vorba despre imaginea soldatului, ci despre o imagine noua, aceea a alergatorului. Aceasta imagine era foarte bine cunoscuta oamenilor din perioada in care s-a scris Noul Testament. Si noi o intelegem bine. Un sportiv poate sa aiba doar atunci succes, cand respecta regulile valabile pentru respectivul joc. Cine nu le respecta, nu poate fi niciodata victorios intr-o competitie, ci se descalifica.

Aceasta ilustratie ne arata clar ca scopul nu scuza niciodata mijloacele. Desigur, este vorba despre ceea ce facem, dar nu este suficient numai atat. Cine doreste sa se lase folosit in slujba pentru Domnul, trebuie sa-si puna si intrebarea cum trebuie sa o faca. Si desigur, este important si cand se face ceva. „Regulile“ pentru munca in lucrarea Domnului nu sunt stabilite de noi insine. Nu este lucrarea noastra, ci este lucrarea Lui. Numai Domnul trebuie sa decida cum se face ceva pentru El. Pentru aceasta ne-a pus la dispozitie principiile corespunzatoare in Cuvantul Sau, pe care le putem aplica sub calauzirea Duhului Sfânt la respectivele imprejurari. Aceasta exclude orice actiune arbitrara.

Cel care este victorios in competitie este rasplatit. Pavel aminteste acest aspect cand vorbeste despre cununi. In contrast cu decoratiile din aceasta lume, cununa crestinului este o cununa de victorie, care nu se vestejeste. „Orice luptator pentru premiu se infraneaza in toate; ei deci, in adevar, ca sa primeasca o cununa care se vestejeste, iar noi, una care nu se vestejeste“ (1 Corinteni 9.25).

4) Agricultorul

Exemplul agriculturului ne arata un alt principiu in slujba pentru Domnul: „Agricultorul trebuie sa se osteneasca mai inainte de a se bucura de roade“ (versetul 6). Principiul enuntat aici este foarte simplu: „din nimic nu iese nimic“. Aceste cuvinte au valabilitate in lume, dar au valabilitate si in slujba pentru Domnul. Daca nu suntem dispusi sa aratam implicare, nici nu putem astepta ca vor fi rezultate corespunzatoare.

Pavel le scrie corintenilor cum el insusi s-a angajat in lucrarea Domnului. In acelasi timp arata insa ca fara harul lui Dumnezeu orice osteneala este in zadar. El scrie: „Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; si harul Lui fata de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mult mai mult decat ei toti; dar

nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine“ (1 Corinteni 15.10). Recunoastem aici doua laturi: una vorbeste despre responsabilitatea noastra, cealalta despre actiunea Duhului lui Dumnezeu. Ambele laturi au rostul si locul lor in viata noastra. Nu ne putem odihni pe harul lui Dumnezeu, dar nici nu putem renunta la el. In ciuda harnicieii si straduintei agricultorului, el nu poate face de la sine procesul de crestere. El depinde in totul de Dumnezeu. Eclesiastul spune: „Arunca-ti painea pe ape, pentru ca dupa multe zile o vei gasi“ (Eclesiastul 11.1). Sa facem acest lucru si noi astazi cu toata daruirea si tot angajamentul.

5) Lucratorul

„Straduieste-te sa te prezinti pe tine insuti lui Dumnezeu aprobat, un lucrator care nu are de ce sa-i fie rusine, impartind drept Cuvantul adevarului“ (versetul 15). In epistolele Noului Testament este vorba in multe locuri despre lucratori. Exista lucratori rai si lucratori buni. Lucratorii buni sunt intotdeauna colaboratori, pentru ca lucram la o lucrare comuna. Aici este vorba despre un lucrator

care nu are de ce sa se rusineze, deoarece el imparte drept Cuvantul adevarului. In contradictie stau vorbirile desarte si lumesti, de care trebuie sa se fereasca (versetul 16). Astfel de vorbiri nu numai ca sunt inutile, dar ele dauneaza ascultatorilor. Asa a fost pe vremea lui Timotei, asa este pe vremea noastra.

Un lucrator dovedit in slujba pentru Domnul nu va discuta asupra Bibliei, ci va imparti drept Cuvantul adevarului. Daca suntem astfel de lucratori, atunci vom deosebi diversele fatete ale adevarului, pe care ni le da Dumnezeu in Cuvantul Sau, in mod corect, fara sa le separam. Dumnezeu ne explica adevarul asa cum il putem noi intelege. De noi depinde sa deosebim corect partile diverse si aspectele adevarului, ca sa ne putem face o imagine cuprinzatoare.

Un astfel de lucrator nu este pur si simplu unul, care, fara sa stie prea multe despre lucrarea sa, o face fie rau, fie bine. Dumnezeu doreste sa fim specialisti, lucratori care se dovedesc. Dumnezeu poate judeca daca este asa sau nu. Lucratorul in lucrarea Domnului sta inaintea Sa.

6) Vasul

„Dar intr-o casa mare nu sunt numai vase de aur si de argint, ci si de lemn si de lut; si unele sunt spre onoare si altele spre dezonoare. Deci, daca cineva se va curati pe sine insusi de acestea, va fi un vas spre onoare, sfintit, folositor Stapanului, pregatit pentru orice lucrare buna“ (versetele 20, 21). Un vas trebuie sa fie de folos celui care il foloseste. Cu un vas murdar nu poti face nimic, este nefolositor.

Casa mare vorbește despre creștinătate. Vasele sunt oamenii, care se deosebesc pe de o parte în funcție de material, deci după structura lor de principiu (aur, argint, respectiv lemn sau lut) și pe de altă parte în funcție de utilizarea lor (spre onoare sau spre dezonoare). Întrebarea care se pune este dacă aceștia, dacă noi, tu și eu, suntem slujitori ai lui Dumnezeu spre onoare sau spre dezonoare. Ne poate folosi Domnul în slujba Sa pentru Sine? Ca să fie așa, trebuie să ne menținem curăți noi înșine, separându-ne de tot ce nu este spre onoarea lui Dumnezeu. A ne curăța înseamnă în acest loc să ne separăm de ceea ce nu este curat. Aici este vorba deci despre legăturile noastre. Ne putem gândi atât la legăturile noastre de slujire pentru Dumnezeu, cât și la legăturile noastre de închinare înaintea lui Dumnezeu. Partasia în slujire cu vase spre dezonoare ne face nefolositori pentru munca în lucrarea Domnului.

Următorul verset ne prezintă latura pozitivă: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (versetul 22). Sunt dintre aceia care au inimă curată și sunt dedicați Domnului. Cu astfel de oameni putem să urmărim împreună dreptatea, credința, dragostea și pacea. Aceasta este o colaborare plăcută în slujba pentru Domnul.

7) Robul

Ultima imagine ne prezintă relația noastră ca și robi față de Domnul nostru. Noi toți suntem robi, adică sclavi (slujitori) ai Domnului nostru, care nu trebuie să facă voia lor proprie, ci voia Stăpânului lor. Despre un astfel de om citim: „Dar fereste-te de întrebările nechibzuite și lipsite de învățatură, știind că nasc certuri. Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, capabil să-i învețe, răbdător, corectându-i cu blândete pe cei care se împotrivesc“ (versetele 23-25). Aici apar două caracteristici mari ale unui rob bun, și anume pe de o parte hotărârea de a respinge tot ce este greșit, iar pe de altă parte smerenia, blândetea și bunătatea sa.

Cu toții tindem mai mult sau mai puțin spre unilateralitate. Întâlnim adesea oameni care resping cu hotărâre orice este greșit, dar care nu arată bunătate și blândete. Pe de altă parte sunt oameni care sunt foarte blânzi și buni, dar care duc lipsa de hotărâre. Dumnezeu dorește ca aceste două caracteristici să fie găsite într-un echilibru. Să facem cunoscut tuturor oamenilor blândetea noastră (Filipeni 4.5). Dar în același timp să respingem vehement orice este greșit și nebiblic.

Deci ambele caracteristici trebuie să modeleze slujba noastră. Acest lucru are valabilitate pentru lucrarea în poporul lui Dumnezeu, în slujba în strănerile laolaltă, în lucrarea personală de la om la om, în lucrarea de evanghelizare, dar are valabilitate și în modul de lucru și în relațiile de familie. Chiar și educarea copiilor noștri trebuie să se bazeze pe acești doi stalpi: bunătatea și blândetea pe de o parte, iar hotărârea și consecvența pe de altă parte. La Pavel le găsim pe amândouă. El a fost pentru tesaloniceni ca o doică, care își îngrijește cu drag copiii. În același timp i-a îndemnat ca un tata, i-a mângâiat și i-a sfătuit (1 Tesaloniceni 2.7 și 11.12).

Pavel le scrie corintenilor: „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiti, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul“ (1 Corinteni 15.58). În

lumina acestui cuvânt putem să luăm cele șapte imagini din 2 Timotei 2 ca îmbărbătare și indemn pentru noi.

Acest verset citat este motto-ul oricărei activități creștine: pe de o parte stabilitate neclintită, pe de alta parte activitate din prisos.

„Fiti tari, neclintiti!“ Cuvântul lui Dumnezeu este baza oricărei acțiuni în lucrarea Domnului. Vrem să ne plecăm sub autoritatea Sa și să nu ne abatem niciun milimetru de la adevăr. În orice activitate să întrebăm: acționez eu conform Bibliei? Nu părerea mea contează, ci voia lui Dumnezeu.

„Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului.“ Din teama de a face ceva greșit, există pericolul de a nu face nimic. Acest lucru nu ar fi drept. De aceea suntem indemnati să lucrăm cu harnicie pentru Domnul, cât timp ne lăsa aici. El dorește să punem la dispoziția Sa timpul și puterea noastră. Atunci ne va da cu siguranță o lucrare, pe care dorim apoi să o facem cu toată energia și cu stăruința.

Principiile biblice nu avem voie să le parăsim niciodată, dar să continuăm cu harnicie lucrarea Domnului. Una nu o exclude pe cealaltă. Dacă punem ambele laturi în practică, slujba noastră va fi echilibrată și va primi recunoaștere din partea Domnului.

Sfaturi pentru evangheliști

Si cum vor predica daca nu vor fi trimisi? Dupa cum este scris: „Ce frumoase sunt picioarele celor care vestesc evanghelia pacii, ale celor care vestesc evanghelia lucrurilor bune!“. Romani 10.15

Vesteste Cuvantul, staruie la timp si nelatimp, mustra, cearta, incurajeaza. 2 Timotei 4.2

Aceste gânduri sunt scrise nu doar pentru cei care au abilitatea de a predica, ci și pentru oricine poate vorbi, fie și în câteva cuvinte, despre extraordinara istorie a mântuirii. Aceștia am dori să le dăm câteva sugestii:

1. Fii serios. O atitudine ușuratică nu se potrivește cu realitățile solemne despre moarte, judecata, rai, iad și vesnicie! Felul nostru de a vorbi ar trebui să fie întotdeauna solemn, dar nu de o cucernicie forțată; relaxat, dar nu ușuratic.

2. Fii scurt. Sfatul acesta este probabil ușor de urmat de către cei care de-abia încep să vorbească în public, dar vorbitorul experimentat și înzestrat în mod natural cu o vorbire fluentă ar trebui să-și amintească de indemnul: „Să nu spui cuvinte multe“ (Eclesiastul 5.2). Predicile lungi sunt adeseori mult mai puțin eficiente. Mulți vorbitori pot ține trează atenția ascultătorilor timp de 10 sau 15 minute; puțini reușesc să facă aceasta timp de o jumătate de oră. Deseori am auzit câte un predicator care vorbește și nu se mai oprește, deși ar fi fost cazul să încheie mai devreme!

3. Fii inteligent. Evita locurile aglomerate. Odata ce s-a adunat un grup de oameni, incepe imediat sa predici. Spune-le celor care te ajuta in lucrare sa stea in fata ta, deoarece cu cat mai numeros este grupul, cu atat mai probabil este ca trecatorii sa se opreasca sa asculte. Nu striga si nu vorbi cu voce ascutita – o dictie clara si un timbru patrunzator sunt mult mai de folos decat volumul vocii. Foloseste ilustratii frecvente si adecvate, asa cum a facut si Domnul Isus. Ele mentin treaza atentia si ajuta la intelegerea principiilor expuse. Cuvantul lui Dumnezeu spune: „De aceea, fratii mei preaiubiti, fiti tari, neclintiti, prisosind intotdeauna in lucrarea Domnului, stiind ca osteneala voastra nu este zadarnica in Domnul“ (1 Corinteni 15.58).

4. Fii precis. Nu te avanta sa vorbești despre mai multe subiecte; aminteste-ti ca obiectivul tau nu este sa expui o serie completa de doctrine, ci sa faci sa patrunda in constiinta pacatosului cateva adevaruri clare ale evangheliei. Daca nu vrei sa-ti zapacești ascultatorii, fii precis!

5. Fii bland. Evita vocea aspra si stilul sever. Ca sa vorbești cu putere nu este nevoie sa fii amenintator. Cand vorbești despre judecata viitoare, subiect de neocolit, vorbește cu blandete, simtind ceea ce spui. Adreseaza-te ascultatorilor cu un sentiment al urgentei, staruitor si cu indrazneala, deoarece „cunosti frica de Domnul“ (1 Corinteni 5.11), dar fii sigur ca dragostea lui Hristos este cea care te constrange (2 Corinteni 5.14). Si un bun chirurg trebuie uneori sa taie adanc, cu cele mai ascutite instrumente, dar cu cata atentie taie! Blandetea poate misca suflete care raman reci in fata cuvintelor. Fii deci bland!

6. Fii rabdator. Ai rabdare cu cei carora le vorbești, fie ei rude, prieteni, colegi sau critici. Daca te vorbesc de rau sau ti se impotrivesc, nu te da batut. Nu-ti permite sa te lasi cuprins de descurajare sau de amaraciune, cum fac unii. Curaj! Lucrarea pe care o faci este glorioasa si insotita de o rasplata sigura. Cuvantul lui Dumnezeu spune: „Nu lepadati deci increderea voastra care are mare rasplata“ (Evrei 10.35,36), si de asemenea: „Dar sa nu obosim facand binele“ (Galateni 6.9).

Scrisori catre un evanghelist

Scrisoarea 1 - Lucrarea individuala

M-am preocupat foarte mult in ultimul timp si cred ca am avut un mare profit, din cautarea lucrarii de evanghelizare, in Evanghelii si in Faptele Apostolilor; m-am gandit ca n-ar fi o pierdere sa-ti prezint, ca unuia ocupat foarte mult cu aceasta lucrare binecuvantata, cateva din gandurile care s-au prezentat mintii mele. Ma voi simti cu mult mai liber scriindu-ti in felul acesta, decat sub forma unui articol oficial.

In primul rand, am fost atins de simplitatea cu care lucrarea de evanghelizare s-a desfasurat in timpurile primare. Atat de diferita de ceea ce se intampla in mijlocul nostru. Mi se pare ca noi, oamenii moderni, suntem destul de mult stanjeniti de reguli conventionale - prea mult impiedicati de obiceiurile crestinismului. Suntem din pacate deficitari in ceea ce as putea spune ca se numeste, elasticitate spirituala. Suntem capabili sa gandim ca pentru a evangheliza este nevoie de un dar special ; si chiar acolo unde exista un dar special, este nevoie de un aranjament si o pregatire mare din partea omului. Atunci cand vorbim despre a face lucrarea unui evanghelist, noi, in mare parte,

avem in mintea noastra sali publice foarte mari, audiente numeroase, pentru care exista nevoia unui dar special si a unei puteri in vorbire.

Acum, tu si cu mine, credem cu rigurozitate ca pentru a predica Evanghelia public, este nevoie de un dar special de la Capul Adunarii; si mai mult decat atat, credem in conformitate cu Efeseni 4:11, ca Hristos a dat si inca da, "evangelisti". Acest lucru este clar daca vrem sa fim calauziti de Scriptura. Dar gasesc in Evanghelia si in Faptele Apostolilor, ca o parte a celei mai binecuvantate lucrari evanghelistice a fost facuta de persoane care nu erau deloc daruite in mod special, dar care aveau o dragoste aprinsa pentru suflete si un sens profund al valorii, importantei lui Hristos si al mantuirii Sale. Si mai mult decat atat, gasesc in cei daruiti in mod special, chemati si numiti de Domnul Hristos ca sa predice Evanghelia, o simplitate, libertate si naturalitate in felul de lucrare, ceea ce imi doresc mult, atat pentru mine, cat si pentru toti fratii mei.tra

Haideti sa privim putin in Scriptura. Sa luam, de exemplu, acea scena minunata din Ioan 1:36-45. Ioan isi varsa inima, marturisindu-L pe Isus: «Iata Mielul lui Dumnezeu!» Sufletul sau a fost absorbit de gloriosul Subiect. Care a fost rezultatul? «Doi ucenici l-au auzit vorbind, si l-au urmat pe Isus». Si mai departe? «Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auzisera de la Ioan si l-au urmat.» Si ce-a facut el? «Acesta l-a gasit intai pe fratele sau, Simon, si i-a spus: „Noi l-am gasit pe Mesia“ (care, tradus, inseamna: Hristos). Si l-a dus la Isus» Si din nou «A doua zi, El a vrut sa mearga in Galileea; si Isus l-a gasit pe Filip si i-a spus: „Urmeaza-Ma“... Filip l-a gasit pe Natanael si i-a spus: „Noi l-am gasit pe Acela despre care au scris Moise in lege si profetii: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret...Vino si vezi!“.

Iata, acestea sunt lucrurile dupa care tanjesc serios: aceasta lucrare individuala, aceasta insistenta asupra primului om care iti iese in cale, aceasta gasire a propriului tau frate, si aducerea lui la Isus. Cred ca suntem deficitari in aceasta. Este destul de bine sa aduni congregatii si sa li te adresezi, pe masura ce Dumnezeu iti da abilitatea si oportunitatea. Nu as scrie niciun cuvânt prin care sa diminuez valoarea unei astfel de lucrari. Puteti chiar sa inchiriati camere, sali si teatre; puneti afise invitand oamenii sa vina; nu lasati niciun mijloc legal neincercat, ca sa raspanditi Evanghelia. Cautati sa ajungeti la suflete cat puteti de bine. Departe de mine sa condamna pe oricine care cauta sa duca mai departe lucrarea, in acest mod public.

Dar nu va impresioneaza faptul ca ne dorim mai mult lucrarea individuala? Mai mult confruntarile personale private, serioase cu sufletele? Nu credeti ca daca am avea mai multi Filipi, am avea mai multi Natanaeli? Daca am avea mai multi Andrei, ar trebui sa avem mai multi Simoni? Nu pot sa nu cred aceasta. Intr-un demers personal, este o putere uimitoare. Nu ati observat adesea ca dupa ce se termina o predica formala publica si incepe lucrarea personala apropiata, sufletele sunt atinse? Cum se face atunci, ca exista asa de putin din acesta ultima lucrare? Nu-i asa ca se intampla adesea la predicile noastre publice, ca atunci cand mesajul se termina, se canta o cantare, se ofera un cuvânt de rugaciune si toti se risipesc fara sa se faca vreo incercare de lucrare individuala? Acum nu vorbesc, luati seama, despre predicator - care nu are cum sa ajunga la fiecare individ, ci la multimea de crestini care l-au ascultat. Ei au vazut ca au intrat straini, s-au asezat langa ei; poate ca au observat interesul lor, au vazut lacrimi curgand pe obraz; si totusi i-au lasat sa plece fara sa faca niciun efort plin de dragoste ca sa ajunga la ei, sau sa continue lucrarea cea buna.

Fara indoiala se poate spune: „este mult mai bine sa-l permitem Duhului Sfant al lui Dumnezeu sa-si continue lucrarea. Putem face mai mult rau decat bine. Mai mult, oamenilor nu le place sa li se vorbeasca: vor privi aceasta ca pe o interpunere, si vor fi indepartati”. Este o greutate considerabila in toate acestea. Chiar le apreciez si sunt sigur ca faceti asa. Ma tem ca oamenii nechibzuiti comit gafe mari, deranjand intimitatea adanca si sfanta a sufletului. Este nevoie de tact si intelepciune; pe scurt, este nevoie de indrumare spirituala directa pentru a putea fi in stare sa te ocupi de suflete; sa stii cui sa ii vorbesti si ce sa ii spui.

Dar oare permitand asta facand-o in cea mai completa maniera posibil, ca si o regula, nu lipseste ceva in legatura cu predicile noastre publice? Nu exista cumva o dorinta a acelui interes adanc, personal si plin de dragoste pentru suflete, care se va exprima intr-o mie de feluri si care actioneaza cu putere asupra inimii? Marturisesc ca adesea am fost indurerat de ceea ce am observat in salile noastre de predica. Strainii intra si sunt lasati sa-si gaseasca un loc acolo unde pot. Nimeni nu pare sa se gandeasca la ei. Crestinii sunt acolo si se vor misca cu greu ca sa le faca loc. Nimeni nu le ofera o Biblie sau o carte de cantari, iar cand predica s-a terminat, sunt lasati sa plece asa cum au venit; niciun cuvnt care sa-i intrebe daca le-a placut adevarul predicat; nici macar o privire amabila care ar putea castiga increderea si ar invita la conversatie. Dimpotriva, este o rezerva rece care duce aproape la repulsie.

Toate acestea sunt foarte regretabile; si poate imi veti spune ca desenez o imagine prea colorata: macar de ar fi asa! Imaginea este totusi prea adevarata. Si ceea ce o face si mai deplorabila este dat de cei care stiu ca multe persoane frecventeaza salile noastre de adunare cu sinceritate si chiar doresc cu disperare sa-si deschida inimile cuiva care le-ar putea oferi putina consiliere spirituala, dar din timiditate, rezerva sau neliniste, ei nu indraznesc sa ia initiativa, ci se retrag in casele lor, in dormitoarele lor, singuri si tristi, ca sa planga acolo in singuratate pentru ca nimanui nu-i pasa de sufletele lor pretioase. Acum, sunt convins, ca multe din aceste lucruri ar putea fi remediate, daca acei crestini care frecventeaza adunarile de evanghelizare, ar fi mai mult in cautarea sufletelor; daca le-ar frecventa, nu atat pentru folosul lor personal, ci pentru a fi impreuna lucratori cu Dumnezeu in aducerea sufletelor la Isus.

Fara indoiala este foarte inviorator pentru crestini sa auda Evanghelia predicata complet si cu credinta. Dar nu ar fi mai putin inviorator, daca ar fi interesati cu intensitate de intoarcerea sufletelor, si de rugaciune serioasa catre Dumnezeu pentru aceasta problema. De altfel, aceasta nu ar putea afecta bucuria personala, folosul acestora de a cultiva si manifesta un interes viu si iubitor pentru aceia care ii inconjoara, si interesul, la incheierea adunarii, da a ajuta pe oricine are nevoie si doreste sa fie ajutat. Aceasta are un efect surprinzator asupra predicatorului, asupra predicii, asupra intregii adunari, atunci cand crestinii care o frecventeaza sunt interesati si isi manifesta responsabilitatile inalte si sfinte fata de Hristos si fata de suflete. Aceasta impartaseste un anumit ton si creeaza o anumita atmosfera care trebuie simtita pentru a putea fi inteleasa; dar odata simtita, nu te poti dispensa de ea cu usurinta.

Dar din pacate, cat de des este altfel! Cat de rece, cat de plictisitor, cat de nespirtual este cateodata sa vezi intreaga adunare ca se risipeste atunci cand se termina predica! Niciun grup plin de dragoste nu se aduna in jurul tinerilor intorsi sau a celor nelinistiti si intrebatori. Crestinii cu experienta au fost

prezenti; dar in loc sa-si pastreze un anumit timp in speranta ca Dumnezeu ii va folosi cu har, ca sa vorbeasca cu cel care are nevoie, ei se grabesc intotdeauna sa plece ca si cum ar fi o problema de viata si moarte, ca sa ajunga acasa la o anumita ora.

Sa nu presupuneti ca vreau sa fac reguli pentru fratietatea mea. Departe de adevar. Eu, de departe, in cea mai libera maniera posibil, exprim gandurile inimii mele unuia cu care am fost legat in lucrarea Evangheliei de mai multi ani. Sunt convins ca lipseste ceva. Am convingerea ca niciun crestin nu are starea potrivita, daca nu cauta sa aduca suflete la Hristos si, pe acelasi principiu nicio adunare de crestini nu este in starea potrivita, daca nu are un duh de evanghelizare. Toti ar trebui sa fim in cautare de suflete; si apoi ne putem odihni asigurati ca vom vedea rezultate. Daca suntem multumiti sa trecem de la o saptamana la alta, de la o luna la alta, si de la un an la altul, fara sa miscam un pai, fara nicio intoarcere, starea noastra trebuie sa fie cu adevarat lamentabila.

Cred ca o sa va aud spunand: „Unde este Scriptura pe care ar fi trebuit s-o avem? Unde sunt multele citate din Evanghelii si Fapte?” Ei bine, am insemnat cateva din gandurile care mi-au ocupat mintea o perioada considerabila de timp. Dar daca doriti, va voi scrie o a doua scrisoare pe aceasta tema. Intre timp, fie ca Domnul, prin Duhul Sfant sa ne faca mai dornici in cautarea salvarii sufletelor nemuritoare, in orice mod legitim. Fie ca inimile noastre sa fie umplute cu dragostea adevarata pentru sufletele pretioase, si atunci putem fi siguri ca vom gasi mijloace si resurse sa ajungem la ele!

Scrisoarea 2 - Duhul Sfant

Este un lucru in legatura cu subiectul nostru care mi-a stat mult timp pe inima, si anume importanta intensa a cultivarii unei credinte serioase in prezenta si actiunile Duhului Sfant. Vrem sa ne amintim intotdeauna, ca noi nu putem face nimic, si ca Dumnezeu Duhul Sfant poate face totul. Conteaza mult in mareata lucrare de evanghelizare, ca si in toate celelalte, ca aceasta este „nu prin vointa, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, a spus Domnul ostirilor”. Semnificatia ferma a acestui lucru ne face umili, dar totusi plini de incredere si de bucurie. Umili, pentru ca nu putem face nimic; plini de incredere si bucurie, pentru ca Dumnezeu poate face totul. Mai mult, aceasta ar avea efectul sa ne mentina foarte seriosi si tacuti in lucrarea noastra - nu reci si indiferenti, ci calmi si seriosi, ceea ce acum este de mare importanta. Am fost foarte frapat de o remarca facuta recent de un lucrator in varsta, intr-o scrisoare adresata unui nou intrat pe acest teren: „Exaltarea”, spune autorul „nu este putere, ci slabiciune. Seriozitatea si energia sunt de la Dumnezeu”.

Acest lucru este cel mai adevarat si cel mai valoros. Dar mie imi plac cele doua fraze luate impreuna. Daca ar fi sa le luam separat, cred ca am prefera-o pe ultima; si din acest motiv sunt multi, ma tem, care ar privi drept „exaltare” un lucru pe care tu si eu l-am considera „seriozitate si energie”. Acum marturisesc, imi place o seriozitate pe un ton profund in lucrare. Nu inteleg cum altfel poate fi un om, decat profund si temeinic in seriozitatea sa, cand realizeaza intr-o oarecare masura, cat de infricosatoare este vesnicia si starea acelora care mor in pacatele lor. Cum este posibil pentru cineva sa se gandeasca la un suflet nemuritor stand la un pas de iad si fiind in orice moment in pericol de a fi impins acolo, si sa nu fie serios?

Dar acesta nu este exaltare. Ceea ce inteleg eu prin exaltare este trezirea emotiilor firii, scoaterea in evidenta a unor eforturi ale firii, asa cum sunt proiectate sa lucreze asupra simtamintelor naturale - totul in ritm intens - toate acestea fiind pur si simplu senzationale. Aceasta este fara valoare. Este trecator, si nu numai atat, dar provoaca slabiciune. Nu gasim nicaieri asta in lucrarea Domnului nostru binecuvantat sau a apostolilor Sai: si inca cata seriozitate! Cata energie neobosita! Cata tandrete! Vedem o seriozitate care i-a insotit, o energie care a permis cu greu un moment de odihna sau inviorare si o tandrete care ii putea deplange pe pacatosii care nu se pocaiesc. Vedem toate acestea; dar fara exaltare. Intr-un cuvant, totul a fost roada Duhului Sfant si totul a fost spre gloria lui Dumnezeu. Ba mai mult, a fost intotdeauna calmul si solemnitatea care vin din prezenta lui Dumnezeu, si inca aceea adanca seriozitate care dovedeste ca starea serioasa a omului a fost constientizata pe deplin.

Acum, frate drag, aceasta este exact ceea ce dorim, si ceea ce ar trebui sa cultivam cu constiinciozitate. Este un semn de indurare sa fii tinut departe de orice exaltare fireasca si in acelasi timp, sa fii corespunzator impresionat de marimea si solemnitatea lucrarii. Astfel mintea va fi pastrata la un echilibru adecvat si noi vom fi feriti de tendinta de a fi ocupati cu lucrarea noastra in principal pentru ca este a noastra. Ne vom bucura ca Hristos este marit, si sufletele sunt salvate, oricine ar fi instrumentul folosit.

M-am gandit mult in ultimul timp la acea vreme memorabila, acum exact zece ani, cand Duhul Sfant a lucrat atat de minunat in provincia Ulster. Cred ca m-am ales cu invataminte valoroase din ceea ce am observat atunci. Acestea au fost niste vremuri de neuitat pentru cei care au avut privilegiul sa fie martori oculari ai valului magnific de binecuvantare care s-a revarsat peste acel tinut. Dar acum ma refer la el in legatura cu subiectul actiunii Duhului. Nu am nicio indoiala ca Duhul Sfant a fost intristat si impiedicat in anul 1859, prin amestecul omului. Iti amintesti cum a inceput acea lucrare, iti amintesti acea micuta cladire a scolii de pe marginea soselei, unde se intalneau doi sau trei barbati, saptamana de saptamana, sa-si reverse inimile in rugaciune inaintea Domnului pentru ca El sa-si gaseasca placerea in inlaturarea mortii si intunericii care domneau in jur, ca El sa reinvie lucrarea Sa, sa trimita lumina Sa si adevarul Sau cu putere transformatoare. Stii cum au fost auzite si cum s-a raspuns acestor rugaciuni. Tu si cu mine am fost privilegiati sa vedem aceste scene invioratoare pentru suflet din provincia Ulster si nu ma indoiesc de faptul ca amintirea lor iti este la fel de proaspata azi ca si mie.

Ei bine, care era caracterul special al acelei lucrari, in etapele sale de inceput? Nu era in mod evident o lucrare a Duhului lui Dumnezeu? Nu a preluat si a folosit El instrumentele cele mai nepotrivite si neslefuite, in conceptia gandirii umane, pentru indeplinirea scopului Sau placut? Ne amintim noi de stilul si de caracterul intermediarilor folositi cu precadere in convertirea sufletelor? Nu erau ei in mare parte oameni „neinvatati si nestiutori”? Mai departe, nu ne putem noi aminti cu precizie faptul ca a fost o organizare mai presus de toate aranjamentele umane si rutina oficiala? Au venit lucratori de pe camp si din fabrica, sa se adreseze audientei numeroase; si am vazut sute de oameni sorbind cuvintele de pe buzele oamenilor care nu puteau vorbi cinci cuvinte cu o gramatica corecta. Pe scurt, valul puternic de viata spirituala s-a revarsat asupra noastra, si a maturat, pe moment, o multime de mecanisme umane, ignorand toata autoritatea omului in lucrurile lui Dumnezeu si in servirea lui Hristos.

Acum ne putem bine aminti, ca lucrarea glorioasa a progresat atat timp cat Duhul Sfant a fost prezent si a fost onorat; si pe de alta parte, in proportia in care omul a intervenit, dandu-si o importanta activa asupra domeniului Duhului Sfant, lucrarea a fost impiedicata si zdrobita. Am vazut adevarul acesta ilustrat in nenumarate cazuri. A fost facut un mare efort pentru a face apa vie sa curga pe albiile oficiale si denominationale, si Duhul Sfant nu a permis aceasta. Mai mult, se manifesta in multe directii o dorinta puternica, de a face capital sectar din miscarea binecuvantata si aceasta i-a displacut Duhului Sfant.

Si asta nu a fost tot. Lucrarea si lucratorii au fost adulati in toate felurile. Cazuri de convertire care erau judecate a fi „izbitoare”, isi croiau drum peste hotare si li se facea publicitate in publicatii locale. Calatorii si turistii din toate partile vizitau aceste persoane, notau cuvintele lor si transmiteau rapoarte la marginile pamantului. Multe biete creaturi, care traisera pana atunci in obscuritate, necunoscute si neobservate, se gaseau dintr-o data, subiecte ale interesului celor bogati, nobili si ale publicului larg. Preotii si presa proclamau spusele si faptele lor, si asa cum era de asteptat, si-au pierdut complet echilibrul. Pungasii si ipocritii abundau peste tot. A devenit o mare calitate sa ai o experienta ciudata sau extravaganta de povestit, un vis remarcabil sau o viziune de relatat. Si chiar unde acest nerecomandat fel de a actiona nu a sfarsit prin a produce pungasie si ipocrizie, tinerii convertiti au devenit increzuti, prividu-i cu o doza de dispret pe vechii crestini, sau pe cei care nu fusesera convertiti dupa moda lor ciudata - „izbiti”, asa cum se spunea.

In plus, cateva personaje remarcabile - barbati cu o notorietate extraordinara, care pareau sa fie convertiti, au fost transportati din loc in loc si afisati pe diferite strazi; multimile se adunau sa-i vada si sa-i auda spunandu-si povestea; poveste care era foarte frecvent un detaliu dezgustator de imoralitati si excese care nu ar fi trebuit pomenite niciodata. Mai multi astfel de oameni remarcabili au clacat ulterior si s-au intors la vechile practici cu o ardoare crescuta.

Am fost martor al unor astfel de lucruri, in mai multe locuri. Cred ca Duhul Sfant a fost intristat si impiedicat, si de aceea lucrarea a fost distrusa. Sunt cu totul convins de acest lucru si din acest motiv cred ca ar trebui sa cautam cu sinceritate sa onoram Duhul Sfant, sa ne sprijinim pe El in toata lucrarea noastra, sa-L urmam acolo unde ne conduce, nu sa alergam inaintea Lui. Lucrarea Sa va dura: „Tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna”. „El este Creatorul tuturor lucrurilor de pe pamant”. Amintirea acestor lucruri ne va pastra mintea bine echilibrata. Exista un mare pericol pentru tinerii lucratori, acela de a se entuziasma in privinta lucrarii lor, a predicii lor, a darurilor lor, incat pierd din vedere pe Insusi Stapanul binecuvantat. Mai mult, pot face din predica un scop, in loc de un mijloc. Aceasta merge rau de fiecare data. Li raneste pe ei insisi si dauneaza lucrarii lor.

In momentul in care fac din predica un scop, sunt in afara voii mintii lui Dumnezeu, al carui scop este sa-L glorifice pe Hristos; si sunt in afara voii inimii lui Hristos, al carui scop este salvarea sufletelor si binecuvantarea completa a Adunarii Sale. Dar cand Duhului Sfant ii revine locul care I se cuvine, unde El este prezent si crezut corespunzator, totul va fi corect. Nu vor fi exaltari ale omului, autoimportanta pripita, parada a roadelor muncii, nicio emotie. Totul va fi linistit, calm, adevarat si neprefacut. Va fi o dependenta simpla, sincera, serioasa si rabdatoare de Dumnezeu. Eul va fi in umbra, Hristos va fi preamarit.

Imi amintesc adesea o propozitie de-a ta. Imi amintesc ca mi-ai spus odata: „Cerul va fi cel mai bun si sigur loc pentru a afla rezultatele lucrarii”. Acesta este un cuvânt folositor pentru toti lucratorii. Ma infior cand vad slujitori in Numele lui Hristos, aparand in ziare cu aluzii magulitoare la munca si roadele lor. Bineinteles ca cei care scriu asemenea articole ar trebui sa se gandeasca la ceea ce fac, ar trebui sa ia in considerare faptul ca poate pledeaza chiar pentru lucrul pe care ar dori sa-l vada umilit si atenuat. Sunt pe deplin convins ca drumul tacut, umbrit, retras este cel mai sigur pentru lucratorul crestin. Aceasta nu il va face mai putin doritor, ci dimpotriva. Nu ii va bloca energia, ci o va creste si intensifica. Fereasca Dumnezeu ca tu sau eu sa scriem o singura fraza sau chiar o propozitie care ar putea tinde pe departe sa descurajeze sau sa impiedice un singur lucrator in toata via lui Hristos. Nu, nu este momentul pentru ceva de acest fel. Vrem sa vedem lucratorii Domnului seriosi in toate privintele; dar credem cu siguranta, ca seriozitatea adevarata va rezulta din dependenta absoluta de Dumnezeu Duhul Sfânt.

Priveste cat de mult m-am intins! Si totusi nu m-am referit la pasajele din Scriptura din ultima scrisoare. Ei bine, preaiubitul meu in Domnul, ma adresez unuia familiar cu Evangheliile si cu Faptele Apostolilor si care de aceea stie ca Insusi Marele Lucrator si toti aceia care au cautat sa calce pe urmele binecuvantate ale pasilor Sai, posedau si onorau pe Duhul Sfânt ca pe Acela prin care urmau sa fie facute toate lucrarile lor.

Trebuie ca pentru moment sa inchei dragul meu frate si partas in lucrare; fac aceasta cu o inima plina, incredintandu-te in duh, suflet si trup, Acelui care ne-a iubit si ne-a spalat de pacatele noastre in insusi sangele Sau, si care ne-a chemat la onorata pozitie de lucratori in campul Evangheliei Sale. Fie ca El sa te binecuvanteze din belsug, pe tine si pe ai tai, facandu-te folositor de o mie de ori mai mult!

Scrisoarea 3 - Cuvantul lui Dumnezeu

Exista un alt punct strans legat de subiectul ultimei mele scrisori si anume, locul pe care il ocupa Cuvantul lui Dumnezeu in lucrarea de evanghelizare. In ultima mea scrisoare, asa cum sigur iti amintesti, m-am referit la lucrarea Duhului Sfânt si importanta imensa de a-l oferi Lui locul cuvenit. Nu mai este nevoie sa spun, cat de extrem de precis este legat Cuvantul lui Dumnezeu de actiunea Duhului Sfânt. Ambele sunt legate inseparabil in acele cuvinte memorabile ale Domnului nostru catre Nicodim - cuvinte atat de putin intelese - si din nefericire gresit aplicate: „Daca cineva nu este nascut din apa si din Duh, nu poate intra in Imparatia lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Si tu si eu credem cu tarie ca in pasajul de mai sus, Cuvantul este reprezentat de imaginea „apei”. Slava Domnului, noi nu suntem dispusi sa dam nici un fel de credit absurditatii ritualului renasterii prin botez. Noi suntem deplin convinsi ca nimeni nu a primit, nu va primi, si nici nu va putea primi viata prin botezul cu apa. Ca toti cei care cred in Hristos trebuie sa fie botezati, admitem in intregime; dar acesta este un lucru total diferit de greseala fatala care substituie o regula cu moartea ispasitoare a lui Hristos, puterea regeneratoare a Duhului Sfânt si virtutile datatoare de viata ale Cuvantului lui Dumnezeu. Nu iti voi irosi timpul combatand aceste greseli, ci presupun ca esti de acord cu mine cand gandesc ca atunci cand Domnul nostru vorbeste despre a fi „nascut din apa si Duh”, se refera la Cuvant si la Duhul Sfânt.

Astfel, Cuvantul este marele instrument care trebuie folosit in lucrarea de evanghelizare. Multe pasaje din Sfanta Scriptura stabilesc acest lucru cu o asa claritate si hotarare, incat sa nu lase loc pentru dispute. In Iacov 1:18 citim: „El, potrivit voii Sale, ne-a nascut prin Cuvantul adevarului”. Din nou, in 1. Petru 1:23, citim „Fiind nascuti din nou nu dintr-o samanta care se strica, ci dintr-una care nu se strica, prin Cuvantul viu, care ramane pentru totdeauna”. Trebuie sa citez tot pasajul datorita imensei sale importante in legatura cu subiectul nostru: „Pentru ca orice carne «este ca iarba si toata gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat si floarea a cazut; dar Cuvantul Domnului ramane pentru eternitate». Iar acesta este Cuvantul Evangheliei care v-a fost vestit”.

Aceasta ultima propozitie are o valoare de nespus pentru evanghelist. Ea il leaga, in cel mai deosebit mod, de Cuvantul lui Dumnezeu ca instrument, singurul si autosuficientul instrument, care trebuie sa fie folosit in aceasta lucrare glorioasa. Evanghelistul trebuie sa daruiasca Cuvantul oamenilor, si cu cat il daruieste mai simplu, cu atat mai bine. Apa pura ar trebui sa curga dinspre inima lui Dumnezeu catre inima pacatosului, fara sa primeasca nicio nuanta de la canalul prin care curge. Evanghelistul trebuie sa predice Cuvantul; si trebuie sa-l predice in dependenta simpla de puterea Duhului Sfant. Acesta este adevaratul secret al succesului in predicare.

Dar in timp ce indemn la acest aspect important in lucrarea predicarii - si nu cred ca poate fi indeajuns de subliniat - sunt intr-adevar foarte departe de gandul ca evanghelistul ar trebui sa dea o cantitate de adevar ascultatorilor sai. Consider aceasta ca fiind o foarte mare greseala. El ar trebui sa lase asta in seama invatatorului sau a pastorului. Deseori ma tem ca foarte mult din predica noastra tinteste peste capetele oamenilor, datorita faptului ca noi cautam sa dezvaluim adevarul in loc sa ajungem la suflete. Ne odihnim satisfacuti poate, ca am avut o interventie foarte clara si puternica, o expunere foarte interesanta si instructiva a Scripturii, ceva foarte valoros pentru oamenii lui Dumnezeu; dar ascultatorul neconvertit a stat nemiscat, neatins, neimpresionat. Nu a fost nimic pentru el. Vorbitorul a fost mai ocupat cu mesajul sau, decat cu pacatosul - mai absorbit de subiectul sau, decat de suflet.

Sunt deplin convins ca aceasta este o greseala serioasa, si inca una in care toti - cel putin eu - suntem foarte capabili sa cadem. O deplang adanc si doresc cu sinceritate sa o corectez. Ma intreb daca chiar aceasta greseala nu poate fi vazuta ca adevaratul secret al lipsei noastre de succes. Dar poate nu ar trebui sa spun „lipsa noastra” ci „lipsa mea”. Nu cred - atat cat stiu despre slujba ta - ca esti vinovat exact de greseala la care ma refer acum. Pentru aceasta, oricum, tu insuti vei fi cel mai bun judecator. De un lucru sunt inasa sigur, si anume ca cel mai de succes evanghelist este cel care are privirea indreptata asupra pacatosului, care are inima aplecata spre salvarea sufletelor, cel pentru care dragostea pentru sufletele pretioase ajunge aproape o pasiune. Nu omul care raspandeste cea mai mare cantitate de adevar, va avea cele mai multe peceti pentru slujba sa, ci omul care tanjeste dupa suflete.

Afirm toate acestea, ia seama, in concordanta deplina si clara cu aspectul cu care am inceput aceasta scrisoare, si anume, Cuvantul este marele instrument in lucrarea convertirii sufletelor. Acest lucru nu trebuie pierdut din vedere niciodata si nici subestimat. Nu conteaza ce instrument este folosit pentru a face o brazda, ce forma imbraca Cuvantul sau prin ce mijloc este exprimat; doar prin „Cuvantul adevarului” sufletele sunt salvate.

Toate aceste lucruri sunt adevaruri divine si ar trebui sa le purtam mereu in mintea noastra. Oare nu vedem deseori ca anumite persoane care predica Evanghelia, in special daca fac acest lucru o perioada mai indelungata intr-un singur loc, ca sunt capabile cu usurinta sa paraseasca domeniul evanghelistului - binecuvantat domeniul!- pentru cel al invatatorului? Acest lucru il critic aspru si il deplang din suflet. Stiu ca am gresit si eu in felul acesta si imi deplang greseala. Iti scriu in libertatea deplina a dragostei; Dumnezeu a adancit in sufletul meu semnificatia vastei importante a predicarii Evangheliei cu seriozitate. Nu desconsider - Dumnezeu sa ma feresca de asa ceva - lucrarea unui invatator sau a unui pastor. Cred ca oriunde este o inima care Il iubeste pe Hristos, aceasta va fi incantata sa hraneasca si sa ingrijeasca mieii si oitele pretioase din turma lui Hristos, aceea turma pe care a rascumparat-o cu propriul Sau sange.

Dar oile trebuie adunate inainte de a fi hranite; si cum sa fie adunate decat prin predicarea cu seriozitate a Evangheliei? Este marea insarcinare a evanghelistului sa se duca pe muntii intunecati ai pacatului si greselii, sa sune din trompeta Evangheliei si sa adune oile; si sunt convins ca el va incheia in cel mai bun mod aceasta lucrare, nu prin expunerea elevata a adevarului, nu prin seminarii, fie ele valoroase si instructive, nu prin minunata decoperire a adevarului profetic, dispensational, sau doctrinar - foarte pretios si important la locul potrivit - ci printr-o atitudine fierbinte, atenta, serioasa fata de sufletele nemuritoare, prin vocea care atentioneaza, chemarea solemnă, credinta in dreptate, cumpatate, si judecata care va veni - prezentarea mortii si a judecatii, realitatile inspaimantatoare ale eternitatii, iazul de foc si viermele care nu moare.

Pe scurt, ma impresioneaza ca vrem predicatori pentru trezire. Sunt de acord ca exista atat invatarea Evangheliei, ca si predicarea ei. De exemplu, il vad pe Pavel invatand Evanghelia in Romani 1 - 8, asa cum il gasesc predicand Evanghelia in Fapte 13 sau 17. Aceasta este de cea mai mica importanta, atata timp cat exista ceea ce numim „suflete exersate” prezente la predicile noastre publice, care au nevoie de o Evanghelie emancipata - o Evanghelie a invierii, completa, limpede, elevata.

Dar admitand toate acestea, cred totusi ca pentru o evanghelizare de succes nu este nevoie atat de mult de o mare cantitate de adevar, ci de o dragoste intensa pentru suflete. Priviti-l pe marele evanghelist George Whitefield. Care credeti ca era secretul succesului sau? Fara indoiala ca ai citit predicile sale tiparite. Ai gasit oare o mare cantitate de adevar in ele? Ma indoiesc! Trebuie sa marturisesc ca am fost uimit sa vad chiar contrariul! Dar oh! Era ceva in Whitefield la care tu si cu mine tanjim sa cultivam. Era o dragoste arzatoare pentru suflete, o sete pentru salvarea lor, o lupta puternica cu constiinta lor, o atitudine indrazneata, serioasa, fata-in-fata cu oamenii si cu caile lor trecute, cu starea lor prezenta, si cu soarta lor viitoare.

Acelea erau lucrurile care apartineau lui Dumnezeu si pe care El le binecuvanta si asa va fi si in continuare. Sunt convins - scriu asta sub ochii lui Dumnezeu - ca daca inimile noastre sunt aplecate spre salvarea sufletelor, Dumnezeu ne va folosi in aceea glorioasa si divina lucrare. Dar pe de alta parte, daca ne abandonam influentelor vestejite ale unui fatalism rece, fara inima si fara Dumnezeu, daca ne multumim cu o declaratie formala si oficiala a Evangheliei - un foarte trist fel de actiona, daca, pentru a folosi o fraza vulgara, predica noastra este pe principiul „take it or leave it”(daca vrei bine, daca nu vrei iarasi bine!), ne intrebam de ce nu vedem convertiri? Minunea ar fi daca am vedea

vreuna.

Nu! Eu cred ca vrem sa privim cu seriozitate la acest mare subiect practic. Acesta cere o atentie solemnă și obiectivă a tuturor celor care sunt angajați în lucrare. Există pericole și conflicte de opinii pe toate partile. Dar nu pot concepe cum un barbat creștin poate fi satisfăcut prin eschivarea de responsabilitate a căutării de suflete. El poate spune: „nu sunt un evanghelist; nu este felul meu; eu sunt mai mult învățator, sau pastor”. Ei bine, înțeleg asta; dar poate să-mi spună ceva ca un învățator sau pastor nu trebuie să tanjească după suflete? Nu pot admite asta nici pentru un moment!

Mai mult, nu contează deloc care este darul unui om sau chiar dacă are vreun dar; el poate și trebuie să cultive o dorință staruitoare pentru salvarea sufletelor. Ar fi corect să treci pe lângă o casă incendiată fără să avertizezi, chiar dacă nu ești pompier? Nu ar trebui noi să căutăm să salvăm un om care se îneca, chiar dacă nu detinem comanda unei barci de salvare? Care persoană în toate mințile ar face un lucru atât de monstruos? Deci în privința sufletelor nu este nevoie atât de un dar sau de o cunoaștere a adevărurilor necesare, cât de o dorință adâncă și serioasă după suflete - un simțământ pătrunzător al pericolului în care se află și o dorință pentru salvarea lor.

Scrisoarea 4 - Rugăciunea

Atunci când am început să-ți scriu prima scrisoare, nu m-am gândit că ar trebui să extind seria scrisorilor mele până la cea de-a patra. Cu toate acestea, subiectul este unul de mare interes pentru mine și aș dori ca, în continuare, să ating foarte pe scurt încă două sau chiar trei puncte.

În primul rând, simt profund lipsa unui duh de rugăciune din partea noastră în susținerea lucrării de evanghelizare. Am atins subiectul lucrării Duhului Sfânt și de asemenea al locului pe care trebuie să îl aibă întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, dar ceea ce mă surprinde este faptul că suntem foarte deficitari în privința rugăciunii fierbinti, perseverente și făcute cu credință. Acesta este adevăratul secret al puterii. „Noi”, spuneau apostolii, „vom starui în rugăciune și în slujirea Cuvântului” (Fapte 6:4).

Iată care este ordinea: „rugăciune și slujirea Cuvântului”. Rugăciunea ne aduce puterea lui Dumnezeu și acesta este ceea ce ne dorim; nu este puterea elocvenței, ci puterea lui Dumnezeu și aceasta se poate obține doar așteptându-l pe El. „El da tărie celui oboșit și mărește puterea celui lipsit de puteri. Tinerii vor fi storsii de puteri și vor oboși și bărbații tineri se vor împiedica și vor cădea, dar cei care se sprijină pe Domnul își vor înnoi puterea; se vor înalța pe aripi ca vulturii; vor alerga și nu-și vor pierde puterea; vor umbla și nu vor oboși.” (Isaia 40:29-31).

Mi se pare că suntem mult prea mecanici în lucrare, dacă mă pot exprima în felul acesta. Este prea mult, din ceea ce aș numi, a trece printr-un serviciu. Mă tem că unii dintre noi stau mai mult pe picioare decât pe genunchi, mai mult într-un vagon de tren decât în camera, mai mult pe drum decât în sanctuar, mai mult înaintea oamenilor decât înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta nu va merge niciodată. Este imposibil ca predicarea noastră să fie marcată de putere și încununată cu rezultate, dacă esuăm în a-L aștepta pe Dumnezeu. Priviți la Insuși binecuvântatul Stăpan, la marele Lucrător; priviți cât de des îl găsim în rugăciune: la botezul Său, la transfigurarea Sa, înainte de numirea și

trimiterea in lucrare a celor doisprezece. Pe scurt, din nou si din nou Il gasim pe Cel binecuvantat intr-o atitudine de rugaciune. O data, El se trezeste cu mult inainte de inceputul zilei pentru a se dedica rugaciunii. Alta data, petrece intreaga noapte in rugaciune, pentru ca petrecuse ziua in lucrare.

Ce exemplu pentru noi! Ce bine ar fi sa-L urmam! Ce bine ar fi sa cunoastem putin mai bine ce inseamna sa agonizezi in rugaciune! Cat de putin cunoastem aceasta! Vorbesc despre mine insumi. Mi se pare ca uneori suntem atat de ocupati cu intalnirile de predicare, ca nu mai avem timp pentru rugaciune, nu mai este timp pentru rugaciunea din camaruta, nu mai este timp pentru a fi singuri cu Dumnezeu. Intram intr-un fel de spirala a lucrarii publice. Ne grabim din loc in loc, din intalnire in intalnire intr-o stare sufleteasca lipsita de rugaciune si de roadele ei. Ne miram oare ca rezultatele sunt atat de putine? Cum ar putea sa fie altfel, daca esuam atat de mult in asteptarea lui Dumnezeu? Noi nu putem converti suflete, Dumnezeu singur poate sa faca lucrul acesta si daca mergem inainte fara a-L astepta pe El, daca permitem predicarii publice sa inlocuiasca rugaciunea personala, putem fi siguri ca predicarea noastra va fi fara roade si fara valoare. Trebuie intr-adevar sa ne dedicam rugaciunii, daca dorim sa avem succes in „slujirea Cuvantului”.

Aceasta nu este totul. Nu numai ca ne lipseste practica sfanta si binecuvantata a rugaciunii personale. Aceasta este, din nefericire, mult prea adevarat, asa cum am spus. Dar exista ceva mai mult decat atat. Esuam in intalnirile publice pentru rugaciune. Importanta lucrare de evanghelizare nu este amintita suficient in intalnirile de rugaciune. Nu este adusa inaintea lui Dumnezeu in mod constant, cu staruinta si cu claritate in intalnirile noastre publice. S-ar putea ca ea sa fie introdusa, intr-o maniera formala, si apoi uitata. Intr-adevar, simt ca este o mare lipsa de perseverenta si dorinta aprinsa in intalnirile de rugaciune in general, nu numai in legatura cu lucrarea de evanghelizare, ci si in legatura cu alte subiecte. In mod frecvent se manifesta mult formalism si slabiciune. Nu parem barbati determinati, insistenti; ne lipseste duhul vaduvei din Luca 18 care l-a invins pe judecatorul nedrept prin simpla forta a insistentei sale. Se pare ca uitam ca Dumnezeu doreste sa fie intrebat si ca El ii rasplateste pe cei care-L cauta cu sarguinta.

Nu este de niciun folos sa spunem: „Dumnezeu poate lucra si fara mijlocirea noastra fierbinte; El Isi va implini scopurile Sale; El ii va aduna pe toti ai Lui.” Stim cu totii lucrul acesta, dar mai stim de asemenea ca Cel care a stabilit sfarsitul, a stabilit si mijloacele, iar daca esuam in a-L astepta, El ii va chema pe altii sa faca lucrarea Lui. Lucrarea va fi facuta, fara indoiala, dar noi vom pierde demnitatea, privilegiul si rasplata lucrului pentru El. Este aceasta de putina importanta? Este de putina importanta sa fii deposedat de privilegiul scump de a fi impreuna lucrator cu Dumnezeu, de a avea comuniune cu El in binecuvantata lucrare pe care El o desfasoara? O, cat de putin pretuim lucrul acesta! Si totusi il pretuim. Putine sunt lucrurile in care putem gusta mai deplin acest privilegiu asa cum o facem in rugaciunea fierbinte facuta impreuna. Aici fiecare sfant se poate alatura, aici toti pot spune „amin” din toata inima. Nu toti sunt predicatori, dar toti se pot ruga, toti se pot uni in rugaciune, toti pot avea partasie.

Si nu crezi oare ca acolo unde adunarea este atrasa in rugaciune fierbinte pentru Evanghelie si pentru salvarea sufletelor, nu exista intotdeauna un izvor de binecuvantare reala si profunda? Am experimentat lucrul acesta si este intotdeauna o sursa de mangaiere de nedescris, de bucurie si de

incurajare, sa vad adunarea inflacarata pentru rugaciune, deoarece atunci, sunt sigur ca Dumnezeu va revarsa binecuvantari fara numar.

Mai mult, atunci cand este cazul, cand duhul acesta minunat atinge intreaga adunare, poti fi sigur ca nu vor fi probleme in legatura cu ceea ce este se numeste „responsabilitatea predicarii”. Nu mai conteaza cine face lucrarea, atat timp cat este facuta cat se poate de bine. Daca adunarea Il asteapta pe Dumnezeu in mijlocire fierbinte pentru progresul lucrarii, nu se va mai pune problema celui care face predicarea, avand in vedere ca Hristos este predicat si sufletele sunt binecuvantate.

Mai exista un lucru care m-a preocupat in mod deosebit in ultimul timp, si anume, felul in care ne ocupam de noii convertiti. Cu siguranta ca este mare nevoie de grija si de atentie, ca sa nu fim gasiti dand credit la ceea ce nu este deloc lucrarea adevarata a Duhului Sfânt. Exista un mare pericol aici. Dusmanul cauta dintotdeauna sa introduca materiale contrafacute in adunare, ca sa poata intina marturia si sa discrediteze adevarul lui Dumnezeu.

Toate aceste lucruri sunt foarte adevarate si necesita intreaga noastra atentie. Dar nu ti se pare ca, de multe ori, ii tratam cu raceala pe noii convertiti folosind un stil rigid si exclusivist? Oare nu manifestam adesea o atitudine de respingere prin comportamentul nostru? Asteptam ca tinerii crestini sa ajunga la un standard de cunoastere, care noua ne-a luat ani de zile pentru a-l atinge. In plus, cateodata ii supunem unui interogatoriu, care are doar scopul de a-i necaji si a-i incurca.

Cu siguranta lucrul acesta nu este corect; Duhul lui Dumnezeu nu va crea absolut niciodata repulsie, confuzie sau perplexitate unui suflet scump care isi pune intrebari. Nu ar fi niciodata dupa mintea si inima lui Hristos ca sa inghete duhul celui mai slab miel din turma castigata prin propriul Sau sange. El doreste ca noi sa-i conducem usor si tandru: sa-i mangaiem, sa-i hranim si sa-i pretuim in conformitate cu profunzimea dragostei inimii Sale. Este mare lucru sa ne deschidem inimile, ca sa discernem si sa apreciem lucrarea lui Dumnezeu in suflete neimpiedicand-o punand mofturile noastre mizerabile ca pietre de poticnire in calea lor. Avem nevoie de calauzire si ajutor divin in privinta aceasta ca in oricare alt aspect al lucrarii noastre. Dar binecuvantat fie Dumnezeu, El este suficient pentru aceasta ca si pentru oricare alt lucru. Haideti sa-L asteptam pe El, sa ne alipim de El, sa luam din comoara Sa nelimitata pentru fiecare caz in parte, pentru nevoia fiecarei clipe. El nu va dezamagi niciodata o inima dependenta, care asteapta si care e plina de incredere.

Trebuie sa inchei acum aceasta serie de scrisori. Cred ca am atins cele mai multe, daca nu chiar toate punctele la care m-am gandit. Sper sa ai in vedere ca, in toate scrisorile acestea, am notat in mod simplu gandurile mele cu cea mai mare libertate posibila si in toata intimitatea unei prietenii fratesti adevarate. Nu am scris o tratat formal, ci mi-am varsat inima unui prieten drag si unui tovaras de jug. Lucrul acesta trebuie avut in vedere de toti cei care vor citi aceste scrisori.

Fie ca Dumnezeu sa te binecuvinteze si sa te tina. Fie ca El sa incununeze lucrarile tale cu binecuvantarile Sale bogate si minunate. Fie ca El sa te pazeasca de orice lucrare rea si sa te pastreze pentru Imparatia Sa eterna.

Scrisoarea 5 - Tractatele

Se pare ca trebuie sa iau din nou stiloul in mana, pentru a-ti scrie in legatura cu anumite subiecte legate de lucrarea de evanghelizare, care m-au preocupat in ultimul timp. Exista trei sfere diferite ale lucrarii, care mi-as dori sa aiba o importanta mai mare pentru noi. Acestea sunt: depozitul de tractate, predicarea Evangheliei si scoala duminicala.

M-a izbit faptul ca Domnul trezeste atentia referitor la importanta depozitului de tractate, ca fiind o unealta valoroasa in lucrarea de evanghelizare; ma intreb insa daca noi, de partea aceasta a Atlanticului, suntem in adevar interesati de acest subiect. Cum adica? Si-au pierdut oare cartile si tractatele valoarea si interesul in ochii nostri? Oare greseala nu se gaseste in felul in care administram depozitele de tractate? Se pare ca mintii mele ii scapa ceva in legatura cu acest subiect.

Mi-ar placea sa vad un depozit bine condus in fiecare oras important. Prin „bine condus” ma refer la un depozit ridicat si administrat ca pe un serviciu adus direct Domnului, in dragoste adevarata pentru suflete, un interes profund pentru raspandirea adevarului si in acelasi timp, un fel sanatos de a conduce o afacere. Am cunoscut cateva depozite care au falimentat datorita nepriceperii in afaceri a celor responsabili, care desi persoane sincere si bine intentionate, erau nepotrivite pentru a conduce o afacere. Pe scurt, erau oameni in a caror maini, orice alta afacere s-ar fi dus de rapa. De exemplu, am vizitat unele locuri in care depozitul era condus de invalizi. Intr-un alt loc, am gasit afacerea condusa de o sarmana femeie in varsta, tintuita la pat. Era o persoana foarte scumpa si era o incantare sa petreci o ora in compania dansei, dar in ce fel ar fi putut conduce depozitul? Imi amintesc ca a fost tintuita la pat trei ani. Cineva ar fi putut sa treaca ani de zile pe langa usa ei, fara sa stie ca putea intra in posesia tractatelor sau a cartilor. Nu exista niciun magazin, nicio reclama, niciun tractat expus in vitrina.

Acesta nu este un caz izolat, altfel l-as fi trecut sub tacere. In multe orase mari, exista intr-o camera obscura, de pe o straduta laterala, cateva tractate legate impreuna, in praf si intr-o dezordine deranjanta.

In aceste circumstante, as vrea sa stiu cine ar achizitiona tractate? Cu siguranta, marea majoritate nu ar face-o. Si aceasta, pentru ca in multe locuri exista un faliment deplorabil in comparatie cu lucrarea interesanta si valoroasa de a conduce un depozit. Cum putem ajunge cel mai bine la oamenii pentru care s-au pregatit cartile si tractatele? Eu cred ca prin expunerea cartilor si tractatelor de vanzare, in vitrina unui magazin, acolo unde acest lucru este posibil, astfel incat oamenii sa le vada atunci cand trec pe strada, sa intre si sa cumpere ce doresc. Multe suflete au fost atinse in felul acesta. Multi, nu ma indoiesc, au fost mantuiti si binecuvantati prin intermediul tractatelor pe care le-au vazut in vitrina unui magazin sau aranjate pe rafturi. Dar acolo unde nu exista aceasta oportunitate, sala de intalnire a adunarii este locul ideal pentru depozitul de tractate.

Exista, in mod evident, o cerere reala pentru un depozit in fiecare oras mare, care sa fie condus de o persoana cu intelepciune si cu obiceiuri de afaceri sanatoase, capabil sa vorbeasca persoanelor despre tractate si sa le recomande pe cele potrivite celor insetati de adevar. In felul acesta se poate face mult bine. Crestinii din oras ar sti unde sa mearga pentru tractate, nu numai pentru lectura personala, ci si pentru distribuirea lor generala. Cu siguranta, daca un lucru merita facut, atunci

merita facut bine; iar daca acest lucru nu merita luat in considerare, atunci nu stim ce ar merita.

Depozitul de tractate trebuie inceput ca o lucrare directa pentru Hristos. Sunt convins ca acolo unde lucrarea este inceputa astfel si continuata cu energie, zel si integritate, Domnul va fi proprietarul si El o va face o binecuvantare. Oare nu exista nimeni care sa inceapa acesta lucrare valoroasa de dragul lui Hristos si nu de dragul unui salariu? Oare nu este nimeni care sa inceapa prin credinta simpla, privind la Dumnezeuul cel viu?

Aici este radacina problemei. Si in cazul acestei ramuri a lucrarii, ca si in oricare alta ramura, avem nevoie de cei care se incred in Dumnezeu si se leapada de ei insisi. Mi se pare ca am castiga mult daca depozitele de tractate si-ar ocupa adevarata pozitie si daca ar fi vazute ca parte integranta a lucrarii de evanghelizare. Ar trebui incepute in responsabilitate fata de Domnul si continuate in energia credintei in Dumnezeuul cel viu. Fiecare sfera a lucrarii de evanghelizare - depozitul, predicarea, scoala duminicala, trebuie abordata in aceasta maniera. Este foarte bine sa avem partasie cordiala in toata slujba noastra, dar daca asteptam partasie si cooperare pentru a incepe o lucrare ce intra in responsabilitatea personala, cat si in cea colectiva, vom ramane mult in urma sau lucrarea nu va fi facuta deloc.

Voi avea ocazia sa ma refer intr-un mod mai detaliat la acest punct, atunci cand voi dezbate subiectul referitor la predicare si la scoala duminicala. Tot ceea ce doresc acum este sa spun faptul ca depozitul de tractate este una dintre sferele importante ale lucrarii de evanghelizare. Ar fi un mare castig daca acest lucru ar fi inteles deplin si profund de prietenii nostri. Trebuie sa-ti marturisesc ca simtul meu moral a fost deseori ofensat grav de stilul rece si comercial folosit pentru a se vorbi despre publicarea si vanzarea cartilor si a tractatelor, un stil ce se potriveste unei afaceri comerciale, dar care este foarte jignitor atunci cand este adoptat si folosit in legatura cu lucrarea lui Dumnezeu.

Sustin in mod deplin ca o administrare corecta a unui depozit, necesita obiceiuri bune si sanatoase de afaceri, precum si principii corecte de afaceri. In acelasi timp inasa, sunt convins ca depozitul de tractate nu isi va ocupa adevaratul loc, nu va oferi adevarata idee, nu isi va atinge scopul dorit pana cand nu este ferm asezat pe baza sfanta si vazut ca parte integranta a celei mai glorioase lucrari la care suntem chemati — lucrarea de evanghelizare activa, facuta cu sinceritate si perseverenta.

Aceasta lucrare trebuie inceputa in sensul responsabilitatii fata de Hristos si cu energia credintei din Dumnezeuul cel viu. Nu este potrivit ca o adunare de credinciosi sau o persoana bogata, sa ridice un protejat inefficient si sa-i incredinteze unui asemenea om conducerea unei astfel de afaceri, pentru ca el sa aiba din ce trai. Este mare binecuvantare ca toti sa aiba partasie in lucrare, dar sunt deplin convins ca lucrarea trebuie inceputa ca o slujba pentru Hristos, sa fie continuata in dragoste pentru suflete si cu un interes real pentru raspandirea adevarului; si unde se va intampla asa, putem sa ne incredem linistiti ca Dumnezeu va purta de grija servitorilor Sai dragi.

Scrisoarea 6 - Responsabilitatea individuala

Intr-unele din scrisorile anterioare ale acestei serii, m-am oprit asupra importantei vitale pe care o are predicarea Evangheliei facuta cu credinciosie, constanta si cu zel - o lucrare distincta de evanghelizare, facuta in energia dragostei fata de sufletele pretioase si care are ca scop gloria lui

Hristos - o lucrare ce ii are in vedere exclusiv pe cei neconvertiti, fiind diferita de lucrarea de invatatura, de incurajare sau de studiu biblic care se desfasoara in mijlocul adunarii. Nu este nevoie sa mentionez ca toate acestea au importanta egala in gandurile Domnului nostru Hristos.

Referindu-ma din nou la acest subiect, doresc sa iti atrag atentia asupra unui aspect care mi se pare ca are nevoie de clarificare pentru unii din prietenii nostri. Ma intreb daca ne este clar aspectul reponsabilitatii individuale in lucrarea Evangheliei. Sunt de acord bineinteles, ca invatatorul sau cel care prezinta un studiu, sunt chemati sa-si exercite propriile daruri intr-o mare masura pe acelasi principiu ca si evanghelistul, si anume responsabilitatea personala fata de Hristos, si ca adunarea nu este responsabila pentru slujbele lor individuale; numai daca el da o invatatura gresita, adunarea este chemata sa ia masuri.

Dar interesul meu este legat de lucrarea evanghelistului, iar el trebuie sa faca aceasta lucrare in afara adunarii. Sfera lui de actiune este lumea larga: „Mergeti in toata lumea si predicati Evanghelia la toata creatia”(Marcu 16:15 bookmark document). Aceasta este sfera, si acesta este obiectul evaghelistului: „toata lumea” si „toata creatia”. El trebuie sa iasa din sanul adunarii, si sa se intoarca incarcat cu o recolta de aur. Fara indoiala, el continua sa mearga inainte in energia credintei personale in Dumnezeu Cel viu si pe terenul reponsabilitatii personale fata de Hristos. Adunarea nu este responsabila pentru felul in care el isi desfasoara lucrarea. Adunarea este chemata fara indoiala la actiune, atunci cand evanghelistul aduce roadele lucrului sau sub forma de suflete, marturisind ca au fost convertite si dorind sa fie primite in partasie la masa Domnului. Dar acesta este un alt lucru si trebuie ca distinctia sa fie clara. Evanghelistul trebuie lasat liber si pentru aceasta ma lupt eu; el nu trebuie sa fie ingradit de anumite reguli si principii. Sunt multe lucruri pe care un evanghelist cu inima mare se va simti absolut liber sa le faca, lucruri care nu ar parea potrivite judecatii spirituale si sentimentelor unora din adunare, dar avand in vedere faptul ca nu incalca niciun principiu fundamental sau vital, asemenea persoane nu au dreptul sa i se opuna.

Atunci cand folosesc expresia „judecata spirituala si sentimente”, am in vedere cea mai inalta opinie asupra cazului si il tratez pe cel care obiecteaza cu cel mai mare respect. Cred ca lucrul acesta este nu numai drept, ci si corect. Orice om sincer are dreptul la sentimente si judecata proprii, ca sa nu mai vorbesc de constiinta, care trebuie sa fie tratata cu tot respectul cuvenit. Exista insa pretutindeni, din nefericire, oameni cu minte ingusta care obiecteaza la orice nu se potriveste conceptiilor lor, oameni care cu drag l-ar obliga pe evanghelist sa actioneze conform gandirii lor.

Aceasta este o mare greseala. Evanghelistul ar trebui sa-si urmeze calea neteda a chemarii sale, netinand cont de asemenea ingustimi si amestecuri. El ar putea sa fie absolut liber sa adopte un stil de a vorbi si un mod de a lucra cu totul nepotrivit in cadrul adunarii. Sa luam, de exemplu, problema cantarilor. Evanghelistul s-ar putea sa se simta absolut liber sa foloseasca imnuri sau cantari de evanghelizare care nu se potrivesc deloc pentru adunare. In definitiv, el „canta” Evanghelia cu acelasi scop cu care o predica, si anume: sa atinga inima pacatosului. El este la fel de gata sa cante „vino”, ca si sa o predice.

Dar cineva ar putea obiecta: „Indemnandu-i pe oameni sa cante imnuri, nu exista pericolul conducerii acestora intr-o pozitie gresita?” Fara indoiala ca exista un pericol in acesta, ca si in orice altceva. Dar

evangelistul inteligent nu apeleaza la cei neconvertiti ca sa cante; dimpotriva, ii avertizeaza sa nu o faca. Si foarte des se intampla sa fie facuta o lucrare solida in constiinta, in legatura cu aceste cuvinte de avertizare rostite in timpul cantarii. Si aceasta deoarece, binecuvantat sa fie Numele Lui, Duhul Sfânt are o perspectiva mai larga decat a noastra si gandurile si caile Lui nu sunt gandurile si caile noastre.

Aceasta este opinia pe care o am asupra acestui subiect de multi ani, desi nu sunt sigur daca va fi inteleasa pe deplin de mintea ta spirituala. Ma inspaimanta faptul ca ne gasim in pericolul de a aluneca in falsa notiune a crestinatatii de „stabilire a unei cauze” si de „infiintare a unei organizatii”. Prin urmare, cele patru ziduri intre care adunarea se intalneste sunt privite de multi ca o „capela”, iar evangelistul care se intampla sa predice acolo este privit ca un „slujitor al capelei”.

Trebuie sa ne ferim cu multa atentie de toate aceste lucruri, dar scopul pentru care eu le mentionez acum este pentru a clarifica predicarea Evangheliei. Adevaratul evangelist nu este slujitorul vreunei capele, nici reprezentantul unei congregatii sau al unei organizatii, nici agentul platit al unei societati. Nu, el este ambasadorul lui Hristos, mesagerul unui Dumnezeu al dragostei, crainicul vestilor de bucurie. Inima lui este plina de dragoste pentru suflete. Buzele lui sunt unse de Duhul Sfânt. Cuvintele lui sunt invesmantate cu putere cereasca. Lasati-l in pace! Nu-l ingraditi cu regulile si regulamentele voastre! Lasati-l sa se dedice lucrarii si Stapanului sau!

Mai mult decat atat, sa ai in vedere ca Biserica lui Dumnezeu isi poate permite o platforma sau un amvon indeajuns de larg pentru tot felul de lucratori, avand orice stil posibil de lucru, cu o singura conditie: temelia adevarului sa nu fie afectata. Este o greseala fatala sa cauti sa aduci pe oricine si orice la un punct mort. Crestinismul este o realitate vie si divina. Slujitorii lui Hristos sunt trimisi de El si sunt responsabili fata de El. „Cine esti tu care judeci pe slujitorul altuia? Pentru stapanul lui sta in picioare sau cade” (Romani 14:4 bookmark document).

Trebuie sa ne gandim in mod serios la aceste lucruri, daca nu vrem ca binecuvantata lucrare de evanghelizare sa fie intinata de mainile noastre.

Inainte de a incheia aceasta scrisoare doresc sa ma refer la inca un punct, care a fost destul de mult disputat in anumite cercuri. Este vorba despre ceea ce a primit numele de „responsabilitatea predicarii”. Ce multi prieteni de-ai nostri sunt si au fost necajiti de aceasta problema! De ce? Sunt convins ca datorita neintelegerii adevaratei naturi, adevaratului caracter, si a sferei lucrarii de evanghelizare. De aceea au aparut anumite persoane care s-au luptat ca predicarea de duminica dupa-amiaza sa fie lasata deschisa. „Deschisa fata de ce?” Aceasta e intrebarea. In mult prea multe cazuri s-a dovedit a fi „deschisa” unui fel de a vorbi cu totul nepotrivit fata de multi care se gaseau prezenti, sau care au fost adusi de prieteni si care asteptau sa auda o Evanghelie clara, plina de pasiune si completa. In asemenea ocazii, prietenii nostri au fost dezamagiti, iar cei neconvertiti n-au inteles aproape deloc insemnatatea slujbei. Cu siguranta ca nu ne dorim astfel de lucruri. Si ele nu s-ar intampla daca oamenii ar discerne cel mai simplu lucru posibil si anume diferenta intre toate intalnirile in care slujitorii lui Hristos isi exercita slujba fiind responsabili in mod personal, si toate intalnirile care sunt pur si simplu strangeri ale adunarii, fie pentru cina Domnului, pentru rugaciune, sau pentru oricare alt scop.

Scrisoarea 7- Scoala duminicala

Datorita nevoii de spatiu, am fost obligat sa inchei ultima mea scrisoare, fara ca sa ating subiectul scolii duminicale. Trebuie cu toate acestea sa dedic o pagina sau doua, unei ramuri a lucrarii care a ocupat un loc mare in inima mea timp de treizeci de ani. As gasi seria aceasta incompleta, daca acest subiect ar ramane neatins.

Unii s-ar putea intreba cat de mult poate fi vazuta scoala duminicala ca o parte integrala a lucrarii de evanghelizare. Pot sa spun ca eu ma raportez la ea doar in lumina aceasta. O vad ca pe o ramura mare si foarte interesanta a lucrarii de evanghelizare. Administratorul si profesorul scolii duminicale sunt lucratori in campul larg al Evangheliei, la fel ca si evanghelistul sau predicatorul Evangheliei.

Sunt total constient ca scoala duminicala difera ca subiect de o predicare obisnuita a Evangheliei. Nu este construita in acelasi fel sau condusa intr-o maniera asemanatoare. Exista, daca pot sa spun astfel, o unitate a parintelui, a profesorului si a evanghelistului in persoana lucratorului de la scoala duminicala. Pentru moment el ia locul parintelui, cauta sa faca slujba unui profesor, dar tinta lui este scopul evanghelistului, scopul acela de mare pret, mantuirea sufletelor micutilor pretiosi incredintati responsabilitatii sale. In ceea ce priveste modul in care el isi atinge scopul - detaliile lucrului sau - diversele metode pe care el le foloseste, acestea intra in responsabilitatea sa.

Sunt in tema cu obiectia impotriva scolii duminicale, pe motivul tendintei ei de a se amesteca in educatia parentala sau familiala. Trebuie sa marturisesc ca eu nu vad nicio putere in aceasta obiectie, oricare ar fi ea. Adevarata preocupare a scolii duminicale nu este sa inlocuiasca instructia parintilor, ci sa o ajute acolo unde exista, sau sa suplineasca lipsa ei acolo unde nu exista. Sunt, asa cum tu si eu stim, sute de mii de copii dragi care nu primesc niciun fel de instructie parinteasca. Mii dintre ei nu au parinti si alte mii au parinti care mai bine nu ar exista. Priveste la multimile care se intind prin statiile, aleile si curtile marilor noastre orase, care cu greu se ridica deasupra unei existente animalice - multi dintre ei parand mici demoni incarnati.

Cine se poate gandi la aceste suflete pretioase fara ca sa-si doreasca o inima blanda, prietenoasa, daruita de Dumnezeu pentru toti adevaratii lucratori de scoala duminicala si o dorinta pentru mai multa pasiune si energie in aceasta lucrare atat de binecuvantata?

Am spus adevarati lucratori de scoala duminicala pentru ca ma tem ca multi din cei care se angajeaza in lucrare, nu sunt adevarati, nu sunt reali, nu se potrivesc. Multi, mi-e teama, incep lucrarea ca pe o mica lucrare religioasa la moda, potrivita membrilor tineri din comunitatile religioase. Multi, de asemenea, o vad ca un fel de compensatie pentru o saptamana de ingaduinta proprie, nebunie si spirit lumesc. Toate persoanele de acest fel sunt de fapt o piedica, mai degraba decat un ajutor, acestei slujbe sfinte.

Apoi, sunt multi care il iubesc pe Cristos cu sinceritate, si doresc sa-L slujeasca la scoala duminicala, dar care nu se potrivesc pentru aceasta lucrare. Le lipseste tactul, energia, ordinea si autoritatea. De asemenea, nu au acea putere de a se adapta copiilor si de a angaja inimile lor tinere, lucru esential pentru un lucrator de scoala duminicala.

Este o mare greseala sa presupui ca oricine se gaseste inactiv pe piata muncii, e potrivit sa inceapa in aceasta ramura particulara a lucrarii crestine. Dimpotriva, este nevoie de o persoana care sa fie deplin potrivita de Dumnezeu pentru aceasta. Si daca se ridica intrebarea: «Cum vom putea vreodata avea lucratori potriviti pentru aceasta ramura a serviciului evanghelic?» voi raspunde: In acelasi fel in care sunteti aprovizionati in oricare alt domeniu: prin rugaciune fierbinte, perseverenta si plina de credinta.

Sunt deplin convins ca daca cei credinciosi s-ar lasa mai mult cercetati de Duhul lui Dumnezeu pentru a simti importanta scolii duminicale, daca macar ar putea intelege gandul despre aceasta, la fel ca si despre depozitul de tractate si predicarea, ambele parte din cea mai glorioasa lucrare la care suntem chemati in aceste zile de sfarsit ale istoriei crestinismului; daca ei ar fi mai patrunchi de importanta naturii evanghelistice si de obiectul cu care se ocupa scoala duminicala, ar fi cu mult mai insistenti si fierbinti in rugaciune, fie in camera lor, fie in adunarea publica, pentru ca Domnul sa ridice in mijlocul nostru un grup de lucratori pentru scoala duminicala, avand inimi intregi, devotate si fierbinti pentru aceasta.

Aceasta este lipsa, si fie ca Dumnezeu, in mila Sa abundenta, sa o suplineasca! El poate si cu siguranta doreste acesta. El trebuie sa fie asteptat, si Lui trebuie sa I se ceara, pentru ca «El rasplateste pe cei care-L cauta»(Evrei 11:6). Cred ca avem multe motive de multumire si lauda pentru tot ce s-a facut in scolile duminicale in ultimii ani. Imi aduc aminte de timpul cand multi din prietenii nostri pareau sa treaca cu vederea in intregime aceasta ramura a lucrarii. Chiar si acum multi o trateaza cu indiferenta, slabind mana si descurajand inimile celor angajati in lucrare.

Nu vreau sa ma opresc asupra acestui aspect, deoarece tema mea este scoala duminicala si nu cei care o neglijeaza sau i se opun. Il binecuvintez pe Dumnezeu pentru ceea ce vad ca o incurajare. Am fost de multe ori peste masura de inviorat si incantat vazandu-i pe unii din cei mai batrani prieteni ridicandu-se de la masa Domnului lor si incepand sa aranjeze bancile pe care micutii dragi urmau sa fie asezati in curand pentru a auzi dulcea povestea de dragoste a Mantuitorului. Si ce poate fi mai plin de dragoste, mai sensibil, sau chiar mai potrivit moral pentru aceia care de abia si-au adus aminte de dragostea care cauta, in moartea Mantuitorului, decat sa caute chiar si prin aranjarea bancilor sa duca mai departe cuvintele Lui pline de viata: «Lasati copilasii sa vina la Mine!» (Matei 19:14).

As dori sa adaug mult mai mult la felul lucrarii in cadrul scolii duminicale, dar poate ca este la fel de bine ca fiecare lucrator sa se indrepte spre Dumnezeu Cel viu pentru sfat si ajutor in legatura cu detaliul acesta. Trebuie totdeauna avut in vedere ca scoala duminicala, la fel ca si depozitul de tractate si predicarea, este in intregime o lucrare cu responsabilitate individuala. Acesta este un punct foarte important, si acolo unde este inteles pe deplin si unde este o adevarata pasiune in inima si claritate a vederii, cred ca modul particular de lucru nu va intampina mari dificultati. O inima mare si un scop fixat de a duce mai departe marea lucrare si de a implini glorioasa misiune data fiecaruia dintre noi, ne va elibera de influenta lipsita de putere a piedicilor si prejudecatilor, acelor nefericite obstacole fata de tot ce este scump si de natura buna.

Fie ca Dumnezeu sa-Si reverse binecuvantarea Sa peste toate scolile duminicale: peste copii, peste profesori si peste administratori! Fie ca El de asemenea sa binecuvanteze pe toti cei angajati in orice alt fel, in instruirea celor tineri! Fie ca El sa invioreze si sa incurajeze duhurile lor, dandu-le sa culeaga multi snopi de aur in propriul teritoriu aflat pe gloriosul si maretul camp al Evangheliei!

Urmare si slujire

Fapte bune

„...Cei care L-au crezut pe Dumnezeu sa aiba grija sa fie cei dintai in fapte bune...” (Tit 3.8).

O eroare fatala

In cercuri largi ale crestinatatiei se invata ca omul trebuie sa contribuie prin faptele sale la primirea indreptarii de la Dumnezeu. Faptele crestinului ar fi necesare pentru a-l face intotdeauna drept (!) in fata lui Dumnezeu. Faptele bune ar fi mijlocul prin care s-ar castiga fericirea vesnica.

Aceasta eroare fatala s-a cuibarit in inimile multor oameni. Acolo, ea gaseste un teren excelent in pornirea, deja existenta, spre proprie indreptare. Multi gandesc asa: Am deci posibilitatea sa devin mai bun si mai sfant prin fapte bune.

Lor le este ascuns faptul ca:

- omul trebuie mai intai sa devina „partas al naturii dumnezeiesti“, pentru a putea face fapte bune care sa reziste in fata lui Dumnezeu,
- omul care „nu lucreaza“, dar crede in Isus Hristos, ajunge numai prin aceasta credinta din pozitia unui pacatos in pozitia unui om drept in Hristos in fata lui Dumnezeu,
- adevarata crestere consta in recunoasterea tot mai bine a realitatilor minunate ale mantuirii daruite de Dumnezeu in Hristos si punerea acestora in practica prin har,
- omul, natura pacatoasa, „carnea“, nu poate fi niciodata imbunatatita sau nu poate deveni sfanta. Cat de mare este numarul celor care, fiind nelinistiti cu privire la mantuirea sufletului au ajuns la aceasta indreptare prin fapte, la o activitate febrila! Ei se disciplineaza, exercita lucrari de binefacere, se jefesc pentru ingrijirea bolnavilor si dau averile lor saracilor. Cateodata ne fac de rusine cu ravna lor.

Inactivitate

Sunt insa si crestini care au fost invatati mult mai bine. Ei stiu din Cuvantul lui Dumnezeu ca Evanghelia il numeste pe om „mort in greseli si in pacate“ (Efeseni 2.1 si 5), ca unul care este incapabil sa faca binele. Ei stiu ca nu sunt mantuiti pentru faptele implinite in dreptate proprie (Tit 3.5), ci numai „prin har, prin credinta“. Ei sunt constienti de pozitia lor desavarsita in Hristos si se odihnesc pe lucrarea deplin valabila a lui Isus Hristos.

Pentru ei, motivatia puternica pentru exercitarea de fapte bune si-a pierdut valabilitatea.

Unii dintre ei devin inactivi si nu isi indreapta atentia si harnicia spre o activitate care depaseste propriile lor interese personale.

Ce sunt de fapt „faptele bune“?

O fapta se realizeaza prin activitate sau munca. Scriptura vorbeste de „fapte moarte“, de „faptele neroditoare ale intunericului“, de „faptele carnii“, de „fapte rele“, dar si de „fapte bune“; depinde daca este vorba de roade ale unei activitati „a carnii“ sau de o activitate „in duhul“ (a se compara Galateni 5.16-26). Fapte bune sunt mai ales cele care sunt facute pentru cinstirea lui Dumnezeu, pentru proslavirea Domnului, pentru binele copiilor lui Dumnezeu sau pentru folosul oamenilor in general (a se compara 1 Corinteni 10.31; Matei 26.10; Faptele Apostolilor 9.36 si 39; Tit 3.2, 8, 14).

Oare sa nu aiba credinciosii pentru astfel de fapte nici o motivatie? Desigur! Acum suntem indemnati de adevaratele motivatii!

1. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creata in Hristos Isus pentru fapte bune (Efeseni 2.10).
2. „Marele nostru Dumnezeu si Mantuitor, Isus Hristos, S-a dat pe Sine Insi pentru noi... sa-Si curateasca un popor pentru Sine, plin de ravna pentru fapte bune“ (Tit 2.14; in aceasta epistola, precum si in epistolele lui Timotei este vorba in mod deosebit despre „fapte bune“ in adevaratul sens al cuvantului).
3. Conform invataturilor epistolei lui Iacov, credinta vie, salvatoare trebuie sa se arate prin fapte: „Fratii mei, ce folos daca cineva zice ca are credinta, dar nu are fapte?“ – „Credinta: daca nu va avea fapte, este moarta“.
4. In prima epistola a lui Ioan suntem invatati ca viata vesnica, care era la Tatal, a venit la noi in Persoana Fiului Sau. Prin credinta posedam „viata din Dumnezeu“. Aceasta viata trebuie sa se exteriorizeze in fapte care li plac lui Dumnezeu.
5. Dumnezeu ne-a dat un duh de putere, de dragoste si de chibzuinta (2 Timotei 1.7).

Mai poate ramane vreunul inactiv? Mai poate cineva sa stea cu mainile in poala daca este vorba de „fapte bune“? Daca da, atunci ceva nu este in ordine in inima sa. S-a „impietrit prin inselaciunea pacatului“!

Pentru un credincios, care traieste in partasie cu Dumnezeu, nu exista un alt impuls mai puternic decat acela de a trai pentru cinstirea lui Dumnezeu, Caruia ii datoreaza toata fericirea. Acum, faptele nu mai sunt pentru propria mantuire sau onoare, ci pentru El si interesele Sale.

Un tanar credincios a fost odata foarte dezamagit si apoi a fost cuprins de o deprimare mare. Viata i se parea fara rost. Dupa ce a trait cateva zile in aceasta stare, l-a strabatut ca un curent gandul: [„Acum poti actiona pentru Dumnezeu!“ Cat de mult a aprins acest gand curajul si zelul sau si cat de

constient a devenit de sensul vietii sale!

Ce fapte sa fac eu?

Aceasta este urmatoarea intrebare importanta, o intrebare la care poate da raspuns numai Domnul. Sa intrebam mereu in dependenta de El: „Ce sa fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22.10).

In acest sens sa notam urmatoarele puncte:

1. *Viata mea zilnica*: Sunt chemat sa-mi fac lucrul la serviciu, chiar si lucrari mici (ca „mancatul si bautul”) din toata inima, ca pentru Domnul si nu ca pentru oameni (Coloseni 3.23). Domnul, „care vede in ascuns”, va lua acestea in considerare si va fi proslavit prin aceasta.

Un slujitor peria mereu calul stapanului sau. Un trecator l-a intebat: „Nu este suficient de periat? In curand va straluci ca o oglinda!” – „Fac lucrul acesta pentru Mantuitorul meu!” a raspuns acela. Nu crezi ca aceasta fapta modesta a fost o bucurie pentru inima Domnului in contrast cu „faptele neroditoare”, care sunt admirate deseori de oameni?

2. *Fapte pregatite*: Din citatul amintit mai sus din Efeseni 2.10 rezulta ca faptele bune in care trebuie sa umblam au fost pregatite de Dumnezeu. Sa retinem bine acest lucru. A face alte fapte ar fi independenta si voie proprie, deci o fapta rea.

Astfel, Dumnezeu a ales si a pregatit pe diferiti slujitori ai Sai deja „din pantecele mamei” pentru o anumita slujba: Samson (Judecatori 13), Isaia (49.1), Ieremia (1.5), Ioan Botezatorul (Luca 1.15), Pavel (Galateni 1.15). Si Iosif, Moise, David si multi altii au fost pregatiti de la inceput pentru o lucrare deosebita. Chiar daca nu ne numaram printre acesti slujitori admirabili ai lui Dumnezeu, totusi si alti lucratori in lucrarea Domnului – chiar daca lucrarea lor este modesta – au putut sa recunoasca clar ca au fost pregatiti de Dumnezeu.

Ocazii pregatite

Dar exista si „ocazii” particulare pe care le-a pregatit Dumnezeu mai inainte. Sa ne gandim la Iosif din Arimateea, „cel bogat”, care poseda un mormant sapat in stanca. Cand el, ucenicul in ascuns al Domnului, l-a vazut pe Isus murind la cruce, s-a dus curajos la Pilat, a cerut trupul Domnului si l-a pus in mormant. Dragostea fata de Domnul a fost motivatia puternica pentru aceasta fapta. De ce l-a pus in mormantul sau? „Din cauza Pregatirii iudeilor, pentru ca mormantul era aproape.” Cat de mult s-a mirat cand a gasit in Scriptura cuvintele rostite cu mult timp inainte: „Dar mormantul Lui a fost cu cel bogat” (Isaia 53.9)!

Deci intr-o veghere continua sa tinem ochii deschisi la faptele pregatite. Deseori, o ocazie data de El si de care am profitat poate da o directie caii noastre ulterioare!

3. *Pregatirea pentru „fapte bune”*: Fratii tineri trebuie sa retina ca tineretea este un timp de pregatire pentru o slujba ulterioara in ascuns sau in public. Cea mai buna pregatire in acest sens este studiul cu grija si cu rugaciune al Cuvantului lui Dumnezeu: „Toata Scriptura este insuflata de Dumnezeu si

folositoare pentru invatatura, pentru mustrare, pentru indreptare, pentru instruire in dreptate, ca omul lui Dumnezeu sa fie implinit, deplin pregatit pentru orice lucrare buna“ (2 Timotei 3.16-17).

Cati nu au regretat mai tarziu ca lipsa de cunoastere a unei limbi straine a fost o piedica in slujba! „Daca mi-as fi folosit mai bine timpul si in aceasta privinta!“ au suspinat adesea.

4. *Rugaciuni*: apostolul ii scria lui Timotei: „Indemn deci, inainte de toate, sa se faca cereri, rugaciuni, mijlociri, multumiri pentru toti oamenii“ (1 Timotei 2.1). Ce apare la noi inainte de toate lucrurile, inainte de toate activitatile, de toate celelalte fapte? Sunt rugaciunile?

Ele sunt etalonul dependentei noastre de Dumnezeu. Rugaciunile sunt lucrari folositoare ale credintei si atrag dupa sine alte fapte. Ele ne aduc viata in prezenta lui Dumnezeu, actioneaza ca binecuvantarea lui Dumnezeu sa cada asupra noastra si sa ajunga la multi oameni. De aceea sa acordam mult timp rugaciunii!

5. *Interese pentru oameni*: toti oamenii trebuie sa fie obiecte ale rugaciunilor, ale mijlocirilor noastre. „Pentru ca lucrul acesta este bun si primit inaintea lui Dumnezeu, Mantuitorul nostru, care doreste ca toti oamenii sa fie mantuiti si sa vina la cunostinta adevarului“ (1 Timotei 2.3-4). Ce camp larg de activitate se deschide in fata privirilor noastre! Daca experimentam acest indemn, interesele noastre pentru oameni se vor adanci incepand de la apropiatii nostri pana la oamenii din tarile indepartate. Nu vom folosi atunci posibilitatea de raspandire a Evangheliei si a adevarului si nu vom ajuta la impartirea plantelor si a scrierilor? Da, toti care L-am crezut pe Dumnezeu sa avem grija sa facem fapte bune!

Sa veghem unii asupra altora, ca sa ne indemnăm la dragoste si la fapte bune. (Evrei 10.24)

Si Dumnezeu poate sa va umple cu orice har, pentru ca, avand totdeauna in toate din destul, sa fiti plini de orice fapta buna. (2 Corinteni 9.8)

Slujba sfintilor unii pentru altii

Ca si oameni credinciosi suntem proprietatea Domnului si, deoarece li apartinem, viata noastra ar trebui sa-i fie dedicata. Apostolul Pavel le scria corintenilor: „Voi nu sunteti ai vostri; pentru ca ati fost cumparati cu un pret“, iar in 2 Corinteni 5.15 citim: „Si El a murit pentru toti, pentru ca cei care traiesc, sa nu mai traiasca pentru ei insisi, ci pentru Cel ce a murit si a inviat pentru ei“.

In timp ce odinioara, cand nu eram nascuti din nou, slujeam pacatului si diavolului, acum avem privilegiul sa-i slujim Salvatorului nostru, care ne-a salvat de pacat, moarte, judecata si de sub puterea diavolului. Prin darul vietii vesnice si al Duhului Sfânt suntem invredniciti sa exercitam pentru El cu bucurie orice slujba trasata. Odinioara am avut un stapan aspru si brutal, care platea rau. Slujba noastra pentru el ne aducea numai jale si durere si pana la urma partea noastra ar fi fost pierzarea vesnica. Dar acum avem un Domn bun, care ne iubeste intr-un mod desavarsit si orice slujba pentru El aduce, daca este facuta conform Cuvantului si vocii Sale, bucurie si binecuvantare pentru prezent si vesnicie! Aceasta este o imbarbatare pentru toti slujitorii Sai, caci El va rasplati

candva slujba lor.

In masura in care slujim credinciosilor conform buneii placeri a lui Dumnezeu, slujim Domnului. El Insusii spune vorbind despre fratii Sai iudei: „Ori de cate ori ati facut aceste lucruri unuia din acesti foarte neinsemnati frati ai Mei, Mie Mi le-ati facut“ (Matei 25.40).

Ce bucurie mare este pentru o mama cand aude ca, plecat departe de casa, copilul ei a gasit inimi pline de simpatie, care se ocupa de el si il ajuta cand are nevoie. Cat de pretioasa este o astfel de slujba in ochii ei! Tot asa si Domnul Se bucura de slujba sfintilor pentru iubirii Sai. Aceasta slujba este pretioasa pentru Domnul si El o va rasplati.

Domnul iubeste Adunarea cu o dragoste desavarsita. Asa cum cineva isi hraneste si isi ingrijeste propriul trup, tot asa si Hristos Isi hraneste si Isi ingrijeste Adunarea. Astfel putem sa intelegem bine ce bucurie mare este pentru El cand sfintii isi arata unii altora iubire si incearca pe orice cale sa se incurajeze, cand se sprijina unii pe altii in necaz si in stramtorare, cand isi acorda ajutor, se imbarbateaza, se invioreaza si chiar se avertizeaza si se disciplineaza in cazul in care cineva trebuie impiedicat de a face raul sau readus pe calea placuta lui Dumnezeu.

Numai dragostea poate fi izvorul si motivatia pentru orice slujba binecuvantata. „Chiar daca as vorbi in limbi omenesti si ingeresti, si n-as avea dragoste, sunt o arama sunatoare sau un chimval rasunator. ... si chiar daca mi-as imparti toata averea pentru hrana saracilor, chiar daca mi-as da trupul sa fie ars, si nu as avea dragoste, nu-mi foloseste la nimic“ (1 Corinteni 13.1, 3). Daca lipseste dragostea fata de Domnul, slujba sfintilor este fara valoare in fata lui Dumnezeu. Ce bine ca El a turnat dragostea Sa in inimile noastre prin Duhul Sfiant care ne-a fost dat, incat putem iubi! Daca dragostea va fi activa prin Duhul Sfiant, atunci ne vom bucura ca putem sluji sfintilor. Atunci vom fi capabili de orice slujba pe care Domnul doreste sa ne vada executand-o cu bunavointa; urmarea va fi binecuvantare. Preocuparea cu dragostea Domnului ne va conduce la o cunoastere mereu crescanda a acesteia si, cu cat vom fi mai plini de dragostea Sa si o vom savura, cu atat mai mult ii vom iubi pe sfinti si le vom sluji din inima.

Pentru o slujba binecuvantata este necesara o constiinta eliberata si o inima care se odihneste in dragostea lui Isus. Trebuie sa stim ca, pe baza jertfei ispasitoare si desavarsite a lui Isus Hristos, stam ca sfinti si fara prihana in dragoste inaintea lui Dumnezeu si ca am fost adusi ca si copii preaiubiti la inima Sa de Tata. Dar atunci, imprejurarile nu trebuie sa ne domine, ci trebuie sa avem o inima care se ridica peste acestea si se increde in dragostea Tatalui. Numai asa vom fi noi insine fericii si vom raspandi stralucirea dragostei.

Important este de asemenea sa nu luam „sub lupa“ greselile copiilor lui Dumnezeu si sa nu ne adresam lor intr-un duh care critica, ci sa-i privim in valoarea sangelui lui Hristos ca obiecte pretioase ale dragostei si ale harului Sau. In acest mod vor castiga valoare si pentru noi, ii vom iubi, in ciuda greselilor si a defectelor lor, si vom incerca sa le fim un ajutor. In acest sens insa este bine, ba chiar necesar, sa fim mereu constienti de propria noastra neputinta si slabiciune pentru a-i intampina cu duhul smereniei si al blandetii.

Slujba este partea tuturor sfintilor. „Noi toti am fost botezati de un singur Duh intr-un singur trup, ... si tuturor ni s-a dat sa bem dintr-un singur Duh“ (1 Corinteni 12.13). Credinciosii formeaza toate madularele acestui Trup. Asa cum madularele trupului nostru depind unele de altele ca sa-si slujeasca unele altora, tot asa si madularele Trupului lui Hristos. Pentru ca trupul sa creasca si sa se zideasca este necesar ca fiecare madular sa-i fie de folos celuilalt.

Din multe marturii ale Scripturii deducem cat de pretioasa este slujba sfintilor unii pentru altii in fata lui Dumnezeu. Dorim sa amintim aici salutarile apostolului Pavel catre sfintii din Roma (Romani 16). Ce mult se imbarbateaza inima cand citim acolo despre straduintele in Domnul atat ale fratilor, cat si ale surorilor la care apostolul se gandeste intr-un mod placut: „Salutati pe Priscila si pe Acuila, impreuna-lucratorii mei in Hristos Isus (care, pentru viata mea, si-au pus capul; carora le multumesc nu numai eu, ci si toate adunarile natiunilor), precum si adunarea din casa lor. ... Salutati pe Maria, care s-a ostenit mult pentru voi. ... Salutati pe Persida, preaiubita, care s-a ostenit mult in Domnul!“ Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu a consemnat pentru toate timpurile numele acestor slujitori si slujitoare fidele si a prezentat slujba lor ca pretioasa pentru El.

Serviciile sfintilor nu vor fi uitate niciodata de Domnul, ci vor fi recunoscute si rasplatite de El. „Iata, Eu vin curand si rasplata Mea este cu Mine, ca sa dau fiecaruia dupa cum va fi fapta lui.“ Scriitorul epistolei catre Evrei scrie despre aceasta: „Pentru ca Dumnezeu nu este nedrept, ca sa uite lucrarea voastra si dragostea pe care ati aratat-o pentru Numele Sau, intrucat ati slujit si slujiti sfintilor“ (6.10). Chiar si un pahar cu apa oferit unui credincios va fi rasplatit.

Adunarea lui Dumnezeu ofera un teren mare slujirii reciproce. Acolo sunt frati saraci si bolnavi, slabi si obositi, deznadajduiti si apasati, stramtorati si intristati, lumesti si superficiali, lenesi si neduhovnicesti, care cu totii au nevoie de ajutor. Dumnezeu ar fi putut indeparta imediat dupa intoarcerea lor la Dumnezeu saracia, suferinta si necazul lor, dar El permite toate acestea ca sa fie probati prin ele. De asemenea vrea sa vada in ce masura Il iubesc si li slujesc in poporul Sau, daca iau parte la necazurile si durerile alor Sai, daca sunt binevoitori sa se jertfeasca si arata dragoste, bunatate si indurare. Daca dragostea este foarte slaba, atunci inseamna ca fratii se gandesc numai la ei, la munca lor, la veniturile si reusitele lor, la sanatatea si la propria lor fericire. Dar daca dragostea fata de Domnul ne umple inimile, suntem gata sa slujim celorlalti si sa facem aceasta nu numai prin rugaciuni, ci si prin fapta. Dorim sa-i vedem pe toti fericiti in Domnul si jertfim timp si putere, bani si avere. Asa stau lucrurile cu noi?

Fratii, care se gandesc numai la ei, nu pot primi nimic de la Domnul pentru slujba. Daca ar fi gata pentru o slujba, atunci Domnul le-ar da timp, putere, bani si avere pentru slujba de dragoste. Vaduva din Sarepta a avut numai putin ulei si putina faina, dar le-a dat in credinta lui Ilie. Care a fost urmarea binecuvantata? In perioada unei foamete mari, faina din oala si uleiul din ulcior nu au scazut pana in ziua in care Domnul a dat ploaie pe pamant (1 Imparati 17.14). Multor copii ai lui Dumnezeu, Domnul nu le poate da mijloacele pentru exercitarea primirii de oaspeti, pentru ca nu au o inima pentru aceasta si nu vor sa aduca nici o jertfa pentru El. Dar poate exista si situatia in care sfintii sunt intr-adevar impiedicati sa slujeasca altora. Dar daca acestia sunt duhovnicesti, vor fi indurerati din cauza ca pot sluji foarte putin altora si Il vor ruga pe Domnul sa-i ajute sa gaseasca si ei timp si ocazie pentru a sluji sfintilor.

Sa mai amintim si faptul ca trebuie sa fim constienti de lucrarea noastra atunci cand suntem impreuna cu alti sfinti. Dusmanului ii place cand purtam discutii nefolositoare, „vorbire nechibzuita, gluma proasta, care nu sunt cuviincioase“ (Efeseni 5.4). Dorinta noastra ar trebui sa fie sa folosim „cuvinte de har, drese cu sare“. Cat de mult se bucura Domnul daca obiectul discutiilor noastre este El si Cuvantul Sau! Cat de fericite sunt inimile cand ne invatam in toata intelepciunea si ne imbarbatam reciproc cu psalmi, cantari de lauda si cantari duhovnicesti, cantand lui Dumnezeu in inimile noastre in har! Dar de cate ori nu ne-am despartit intristati si cu constiinta incarcata, pentru ca fiecare a trebuit sa-si spuna: „L-ai intristat si L-ai necinstit pe Domnul, nu ai fost o binecuvantare, pentru ca ai purtat o discutie nefolositoare sau care chiar a determinat suparare“. Domnul sa ne fereasca de asa ceva!

Dragostea cauta fericirea sfintilor. Unde lipseste, totul este facut gresit. Dar daca suntem plini de ea, Il cinstim pe Domnul si suntem o binecuvantare. Sa ne gandim: in legatura cu dragostea pentru Domnul sta si cade chiar si marturia intreaga. Credinciosii din Efes, asa cum se relateaza in Apocalipsa 2, si-au parasit dragostea dintai. Prin aceasta a fost pusa sub semnul intrebarii intreaga marturie. De aceea sa ne intrebam mereu: Ce pozitie am eu fata de Domnul? Il iubesc? Daca da, atunci ii iubesc si pe sfinti si le slujesc spre binecuvantare.

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“

Sursa slujirii

Slujirea ta trebuie sa fie alimentata doar de Dumnezeu, nu de un anumit grup de persoane. S-ar putea sa fii incurajat de partasie iar inima sa-ti fie inviorata; dar tu trebuie sa lucrezi prin propria credinta si energie fara a te sprijini pe absolut nimeni; daca o vei face nu vei putea fii un slujitor credincios. Slujirea va fi totdeauna masurata prin credinta, prin partasia personala cu Dumnezeu.

Chiar si Saul a putut fi profet atunci cand era printre profeti; dar David a fost totdeauna acelasi fie in peatera fie in orice alt loc. Cu toate ca cele mai alese binecuvantari se gasesc in partasie, slujirea cuiva trebuie sa curga din propria persoana, altfel va fi slabiciune. Daca am un cuvnt de intelepciune trebuie sa-l folosesc pentru credinciosul care s-ar putea sa-mi caute sfatul. Este "purtati-va greutatile unii altora si astfel veti implini legea lui Cristos" dar de asemenea, "lucrarea fiecaruia va fi dovedita" si astfel se va bucura in el insusi si nu in altul. Harul nu ne aduce decat intr-un anumit loc si anume in ispita, nu putem evita acest lucru, chiar daca vom primi ajutor trecand prin acest loc.

In orice vreme binecuvantarea a venit printr-un canal individual si de indata ce aceasta a incetat, a venit si declinul in lume; este umilitor dar ne face sa realizam ca totul vine in definitiv de la Dumnezeu. Tendinta asocierii este sa ne lasam unul pe celalat. Acolo unde sunt aranjamente mari nu exista recunoasterea acestei minunate binecuvantari, "care nu intarzie dupa fii oamenilor". N-am sa intarzii dupa om daca am credinta in Dumnezeu. Actionez pe baza acestei puteri. Lasati lucratorul sa actioneze asa cum il conduce Domnul. Duhul Sfnt nu trebuie impiedicat de om. Toata puterea vine direct de la energia autoritara a Duhului Sfnt in individ. Pavel si Barnaba au fost trimisi de Duhul Sfnt, incredinatati harului lui Dumnezeu de Adunarea din Antiohia, neavand comunicare

cu aceasta pana nu s-au intors; dar a fost minunata bucurie a aceluiasi gand in slujirea care a avut loc. Acela care avea talanti a facut comert cu ei.

Pavel spune , "nu am primit sfat de la carne si sange". Acolo unde este dorinta de a merge in puterea unei energii reale, un om se va ridica si va merge, dar daca nu poate face aceasta, energia nu este acolo; iar incercarea de a merge este doar agitatie si slabiciune. Dragostea pentru Isus trimite pe cineva la lucru. Nu cunosc o alta cale.

Cum sa-ti marturisesti credinta

Doresc sa va spun pe scurt despre trecutul meu, pentru ca nu dintotdeauna m-am inchinat Domnului Isus Hristos. In 1980 eram proprietarul uneia dintre cele mai mari case de prostitutie din SUA. Eram implicat in stoarcerea de taxe de protectie, pariuri si in jocuri de noroc si eram director la o societate internationala cu capital de multe milioane de dolari. Aveam tot ceea ce lumea spune ca este bine sa ai, dar lumea m-a inselat. Privind inapoi, ma gandesc la toti cei care au venit la mine pentru a mi-L marturisi pe Domnul Isus si-mi amintesc cum ii respingeam si ii persecutam pe toti. Stiu ca purtarea mea ii facea pe foarte multi sa plece descurajati, cu sentimentul ca au esuat. Dar n-au esuat si nimeni dintre cei care citesc aceste randuri nu esueaza daca asculta de Domnul Hristos. Imi amintesc de cuvintele fiecaruia dintre cei care au venit si mi-au vorbit despre Domnul Isus Hristos.

Pe 4 martie 1981, Dumnezeu a schimbat lucrurile in bine si eu L-am intalnit si L-am cunoscut pe Domnul Isus ca pe Mantuitorul meu. Si acum doresc sa-i incurajez pe toti cei care au de-a face cu oameni dificili si care considera ca nu reusesc nimic. Daca Dumnezeu a putut schimba un om ca mine, cu siguranta ca ii poate schimba si pe ei. Problema este sa nu fim noi o bariera in calea Domnului cand nu ne marturisim credinta si cand ne simtim falimentari.

Succesul consta in a ne marturisi credinta si in a trai viata pentru Domnul Isus! Trebuie sa facem ceva mai mult decat sa oferim mici firimituri din adevarul Scripturii. Nu trebuie sa ne marginim numai sa-i spunem cuiva „Il iubesc pe Domnul Isus“ sau „ma rog pentru tine“ sau „ma duc la biserica“. Este ca si cand i-ai pune unui om flamand o multime de sandwisuri microscopice pe masa si oricat ar zabovi la masa cu aperitive, tot nu-si potoleste foamea. Celor pe care-i intalnim le datoram ceva mai mult decat mici bucatele. Ei au nevoie sa auda si sa cunoasca ce este Evanghelia Domnului Isus, pentru ca sa o poata primi. De aceea doresc sa va incurajez, aratand ca nu puteti esua, ci ca aveti inainte o cale de a le prezenta oamenilor Evanghelia Domnului Isus.

Care credeti ca este mandatul biblic al responsabilitatii evanghelistilor? Sa faca ucenici? Nu! Sa predice Evanghelia? Nu! Sa marturiseasca ce a facut Dumnezeu in viata lor? Nu! Ci ceea ce gasim in Efeseni 4.12: „*pastori si invatatori pentru desavarsirea sfintilor*“.

Am privilegiul de a va incuraja prin Cuvantul lui Dumnezeu la aceasta. Dumnezeu a dat si darul de a evangheliza; iar noua ne vine foarte usor sa spunem: este raspunderea lor, nu a mea. Dar marea misiune este raspunderea noastra si sa vedem cum o indeplinim.

Cati dintre voi nu ati dorit sa marturisiti credinta, dar v-ati temut? Si eu m-am temut si orice om se teme. Toti suntem pacatosi mantuiti prin har. Dar acum este un moment important. Spuneti-mi, de ce v-ati temut? Cumva marcati de sentimentul ca sunteti nepotriviti si din teama de a nu fi respinsi?

Personal nu cunosc o emotie mai negativa decat aceea cand sunt respins. Succesul inasa nu inseamna a aduce pe cineva la Domnul Hristos, ci inseamna a-ti manifesta viata crestina vestind Evanghelia, avand incredere ca Dumnezeu face sa rodeasca. Noi ne-am incurcat foarte mult cu expresia „sa-L castig pe cineva pentru Domnul Hristos“. Aceasta expresie incurca mult, din vreme ce intelegem ca noi trebuie sa facem aceasta. Daca am intelege acum ca succesul inseamna sa traim viata de credinta pentru Domnul Hristos si nu sa aducem pe cineva la El, atunci am putea intelege ca nu pe noi ne respinge, ci pe El si Cuvantul lui Dumnezeu. Daca credem aceasta, atunci intelegem ca nu putem esua. Gandeste-te ca acesta este un domeniu al vietii crestine in care nu poti face nimic. Daca spui ceva, chiar un lucru neplacut, sacaitor, Total poate folosi acel lucru, dar nu poate folosi tacerea. Cunosc mai multe moduri ciudate in care oamenii si-au marturisit credinta.

(Odata, un grup de tineri au luat un cosciug. Si unul din acei tineri s-a asezat in cosciug. Au purtat cosciugul pe o strada principala cu muzica specifica. Aceasta a facut sa se stranga o mare multime. Deodata, pretinsul mort s-a ridicat si a coborat din cosciug si a strigat: Ascultati! De ce nu mi-ati spus ca trebuie sa fiu nascut din nou pentru a intra in imparatia cerurilor? Acum, eu sunt in drum spre iad din cauza voastra! Apoi toti tinerii care au purtat cosciugul au inceput sa evanghelizeze).

Sunt multe moduri de a evangheliza si nu trebuie neaparat sa te asezi in cosciug. Fiecare dintre voi este „atat de“ unic, incat poate face lucrarea intr-o multime de moduri fara a gresi. Daca se impotrivesc, Il resping pe Domnul Isus si Cuvantul lui Dumnezeu, nu pe mine, nici pe tine.

Inca o problema delicata: Unde si cand sa-i abordam? Iata un fapt demn de retinut: din o suta de oameni intorsi la Dumnezeu, numai 15 s-au convertit in urma unui „eveniment“; ceilalti s-au convertit prin auzirea Evangheliei. In medie, unui necredincios ii trebuie sa auda Evanghelia de 7,6 ori inainte de a se intoarce la Dumnezeu. Poti sti daca cel de langa tine a auzit deja evanghelia de 7 ori si cu tine ar depasi 7,6 impreuna?! Nu trebuie decat sa spui ceva si Dumnezeu va face restul. Alte probleme: „Daca ma va intrea ceva la care nu voi sti sa raspund?“ Va spun ca problema voastra este ca stiti prea multe, ca trebuie sa va debarasati de volumul mare de informatie. Puteti marturisi Evanghelia in nu mai mult de treizeci de secunde. „Deseori ma tem sa nu-l jignesc pe celalalt“ va spune poate cineva. Aceasta este dinamica pacatului, sa taci. Evanghelia poate jigni, dar tu nu, ci sa fii iubitor si plin de tact cand marturisesti credinta. Deci, cum sa initiem o conversatie fara a-l ataca personal pe cel abordat, dar lucrurile sa fie sub controlul Duhului Sfânt? Cu multi dintre noi se intampla ca vorbim despre credinta noastra si intampinam un sistem defensiv. Fiecare dintre noi are cate o parere despre orice lucru, fie ca avem cunostinte, fie ca nu. Dincolo de aceasta este un principiu: iubirea asculta. Daca ma asculti, ma iubesti. Scopul meu este nu numai sa capat informatii, ci sa vad daca exista ceva dureros, ceva din care sa descopar ceea ce Dumnezeu doreste sa-mi spuna cu privire la viata acelei persoane. Asa ca acele intrebari nu sunt numai ceva mecanic. Daca intrebi pe cineva: „Crezi in Dumnezeu?, probabil ca va va raspunde: „Nu-i treaba ta“. Nu atacati, pentru ca, atacand, va lansati pe o cale alunecoasa. „Cine este Isus pentru tine?“ „Singurul Fiu nascut din Dumnezeu“ sau „Omul care a murit pe cruce“. Toate sunt adevaruri biblice, dar sunt

impersonale. Este la fel de impersonal asa cum fiecare cunoaste numele presedintelui sau si nu cred ca vreunul dintre voi l-a intalnit vreodata. In urma intalnirii avem o relatie personala. „Cine este Isus pentru tine?“ „Este Mantuitorul meu“. Aceasta este diferenta dintre personal si impersonal. Odata am intrebat pe cineva: „Crezi ca exista rai sau iad?“ Mi-a raspuns: „Categoric nu!“ Atunci am mai pus o intrebare, coborand de la minte spre inima: „Daca muriti, unde mergeti?“ Atunci a raspuns: „In rai“. Mergand de la minte spre inima, lucrurile se schimba si daca ei spun ca vor merge in rai, atunci ii intrebati: „Dar pentru ce va va primi Dumnezeu in rai?“ Pentru ca, in afara de cazul ca este o persoana nascuta din nou, raspunsul pe care-l va da il va duce in incurcatura mai tarziu.

Si acum iata o intrebare la care este foarte greu sa dai un raspuns evaziv. „Daca ceea ce credeti nu este adevarat, ati dori sa aflati adevarul?“ Cele doua raspunsuri posibile sunt „da“ sau „nu“ si nu trebuie sa fii un savant pentru a raspunde. Va spun ceva care va va surprinde. Daca va raspunde „da“, este evident ca trebuie sa continuati cu etapa a doua. Daca raspunsul este „nu“, pot sa va marturisesc de mii de ori am pus aceasta intrebare si niciodata nu am avut un „nu“ hotarat. Daca totusi se intampla sa raspunda „nu“, atunci va opriti. Este o greseala sa luam raspunsurile rele pe care le-am primit cand am incercat sa-L marturisim cuiva pe Domnul Isus si sa le aruncam celuiilalt. Succesul este a-ti marturisi credinta; nu tine de a aduce pe cineva la Domnul.

„Daca ar fi sa muriti acum, unde ati merge?“ „Aceasta este cea mai importanta intrebare pe care mi-a pus-o cineva“. Exista atat de multe situatii cand oamenii au auzit Evanghelia, dar nu au fost direct confruntati cu ea. Sa nu scapam ocaziile pe care Dumnezeu ni le ofera in anumite momente fara ca noi sa le fi prevazut! Sa ne gandim la cateva intrebari pe care sa le punem. Ele vor fi ca furculita cu care se incearca friptura pentru a vedea daca este gata. Sa fim atenti pentru a deslusi daca Domnul a pregatit ceva pentru momentul in care ne aflam. Astfel putem ajunge la momente care sa produca intoarcerea la Dumnezeu. Dar nu-i un esec daca nu se intampla nimic, din vreme ce semanam samanta traird pentru Domnul Hristos; nu suntem responsabili de intoarcerea la Dumnezeu. Nicaieri nu citim ca „nimeni nu vine la Domnul Isus daca nu-l atragem noi“. Nu, ci *„nimeni nu poate veni la Domnul Isus daca nu-l atrage Tataf“* (Ioan 6.44). Pe tot parcursul vietii nu exista conversatie pe care sa nu o puteti intoarce spre evanghelizare.

De exemplu, vorbind cu o mama, o intrebati: „Care este cea mai mare valoare pe care doriti sa o aprecieze copiii dumneavoastra?“ Ea ar putea spune: „Educatia sau cinstea ...“ Atunci ii spuneti: „Da, este important, dar daca mori, unde mergi?“ In orice conversatie cu cineva puteti introduce o astfel de intrebare. Doriti ceva care sa va responsabilizeze mai mult? Priviti la persoana de langa voi si spuneti-va: „Sa nu treaca zilele fara sa-i vorbesc ceva despre Domnul Isus“. Telul vietii noastre sa fie sa prezentam Cuvantul lui Dumnezeu; la aceasta sa conduca intrebarile pe care le punem oamenilor. Si inca o sugestie: cand marturisiti, sa nu luati artileria grea! Toti avem strangerile si studiile biblice. Ganditi-va la sarmanul pagan. Si eu am un trecut greu si, daca din dragoste ar fi sa-mi vorbiti despre credinta si mi-ati pune inainte toate acestea, atunci as fi foarte deranjat.

Inca un aspect: necredinciosul crede ca te-a prins cand vede ca scoti Biblia. Intai i-ai pus cateva intrebari, apoi scoti Biblia si atunci el vine cu obiectii. Sa nu va tulburati din cauza obiectiilor acestora, pentru ca de obicei dispar repede. Alt tip de raspuns pe care il puteti auzi este acesta: „Sunt multe traduceri ale Scripturii“. Si spunandu-va aceasta sunt convinsi ca v-au prins. Iata

raspunsul: „Da, dar toate spun acelasi lucru. Sa vedem Romani 3.23“. Si aceasta-i tot.

Doresc sa-i incurajez si pe cei care intalnesc oameni mai sceptici. De doua mii de ani oamenii cerceteaza aceasta carte, unii pentru a demonstra ca este adevarata, altii pentru a demonstra ca este falsa! Nimeni nu a putut demonstra ca este falsa. Cuvantul lui Dumnezeu este adevarat. Nu putem lua adevarul partial, numai pentru ca o parte convine si alta nu!

Dar cum putem apara aceasta? Amintiti-va ca scopul intrebarilor este de a ajunge la Biblie. Deci cum puteti folosi Cuvantul lui Dumnezeu fara disputa? Gasim doua cuvinte cheie: 1) auzire – Romani 10.17: „*credinta este din auzire*“; 2) intrebare – Luca 10.26: Domnul Isus, vorbind cu un invatator al legii, l-a intreat: „*Ce este scris in lege? Cum citesti?*“ Astazi noi am spune: „Citeste cu voce tare Romani 3.23. Ce-ti spune tie aceasta?“ „Spune ca toti suntem pacatosi“. Cel cu care am vorbit nu ne poate contrazice si nu poate spune ca este o interpretare a noastra, pentru ca nu am facut altceva decat sa deschidem o alta pagina din Biblie, iar lucrarea de convingere o face Duhul Sfânt. Scopul nostru este numai sa nu-L impiedicam pe Dumnezeu. Nu este nimic complicat, ci tot ce avem de facut este sa-i punem pe oameni in fata Cuvantului lui Dumnezeu pentru ca Duhul Sfânt sa-i convinga.

Alt verset este Ioan 3.3: „*Adevarat, adevarat iti spun: Daca cineva nu este nascut din nou, nu poate vedea Imparatia lui Dumnezeu*“.

Al patrulea este Ioan 14.6: „*Eu sunt calea si adevarul si viata. Nimeni nu vine la Tatal decat prin Mine*“. Va marturisesc, de obicei trec de la Romani 6.23 la Ioan 3.3, spunandu-i persoanei: „Poate ca te intrebi cum poti ajunge sa ai o relatie personala cu Domnul Isus“. Daca privim la Ioan 3.3, il vedem pe Nicodim, om ultrareligios, care in fata raspunsului pe care i l-a dat Domnul Isus a dat inapoi, spunand: „*Cum poate un om sa se nasca, fiind batran?*“ Intelegand ca nici persoana cu care am a face nu pricepe nimic, ca si Nicodim, nu-l voi intrea «ce-ti spune tie aceasta», ci voi pune intrebarea: „De ce a venit Domnul Isus sa moara?“ Acesta poate raspunde: „A venit sa moara pentru pacat sau ca sa ne mantuiasca ...“, pentru ca majoritatea oamenilor au un raspuns sau o oarecare cunostinta. De obicei imi iau pixul si spun: „Cand a fost suit pe cruce, Domnul Isus a luat pacatele mele si ale intregii lumi si a murit, iar mai inainte ati citit ca darul lui Dumnezeu este viata eterna“. Si acum legatura: „Pixul meu este intr-un fel ca darul lui Dumnezeu; si daca va ofer singurul meu pix bun si il doriti, atunci ce ati face? L-ati primi?“ Majoritatea oamenilor carora le-am oferit pixul, cam 70% nu l-au primit imediat, ci prima lor reactie a fost sa-mi multumeasca. Atunci nu am reactionat in nici un fel: numai le-am intins pixul si am fost atent la ce au spus: „Trebuie sa-l platesc?“ Si nu i-am ajutat, ci numai le-am tinut intins pixul. Ei vor trebui sa-l primeasca si, in momentul in care vor spune ca il accepta, le voi pune pixul in mana: „Vedeti, crucea nu devine darul lui Dumnezeu pentru mine cand nu il primesc“. Daca priviti la fata lor in acel moment, veti vedea o scanteie in ochii lor.

Din acest moment mergem la Ioan 14.6. Le spunem sa citeasca versetul, apoi ii intrebam: „Vezi o cale care duce in cer?“ Am intalnit oameni care au spus hotarat „nu“. Si stiti de ce au ajuns sa fie nelinistiti? Pentru ca ceea ce au citit a ajuns sa devina adevarul lor, iar voi i-ati pus o intrebare cu un raspuns atat de evident, incat ii irita. Este atat de eliberator sa iei aceste raspunsuri. Dumnezeu incepe sa-i miste pe oameni prin Cuvantul Sau.

Mergem la Romani 10.9-12: „*daca vei marturisi cu gura ta pe Isus ca Domn si vei crede in inima ta ca Dumnezeu L-a inviat dintre morti, vei fi mantuit. Deoarece cu inima se crede spre dreptate si cu gura se marturisesti spre mantuire, pentru ca Scriptura spune: «Oricine crede in El nu va fi dat de rusine». Pentru ca nu este deosebire intre iudeu si grec; pentru ca acelasi Domn al tuturor este bogat fata de toti care-L cheama*“. Este bine sa le spuneti aici: „Citeste inca o data“. Este un principiu minunat si simplu acest „citeste inca o data“. Iata cum se aplica. Ori de cate ori cineva nu intelege Scriptura sau are ceva neclar si este incurcat, niciodata sa nu-i spuneti „nu“, pentru ca aceasta duce la cearta, ci spuneti-i „te rog, mai citeste o data“.

Iata o ilustratie. Am vazut un om care arata ca o ruina si care pe deasupra era in lacrimi. Ne-am asezat langa un stejar mare si i-am pus Biblia in mana si intorceam paginile asa cum v-am spus mai inainte. „Te rog, citeste cu voce tare. Ce-ti spune tie aceasta?“ Am ajuns la Romani 10 si daca priviti la v.11 si 13 gasiti o dubla promisiune minunata: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mantuit“. Dar Dumnezeu spune aceasta de doua ori. Am ajuns la acest verset si el l-a citit cu voce tare, dupa care l-am intrebat: „Ce-ti spune tie aceasta?“ In acel moment, din el a rasunat o alta voce si a spus: „Nu-l pot mantui pe acesta“. Ce credeti ca i-am spus? „Mai citeste o data“. Nu era sa ma lupt eu, ci Dumnezeu sa-Si apere Cuvantul si Duhul Sfant sa lucreze, din vreme ce Dumnezeul atotputernic poate sa-Si apere Cuvantul. El a citit cu voce tare si din nou l-am intrebat: „Ce-ti spune tie aceasta?“ Duhul demonic a devenit si mai rau si a spus: „Nu-l poate mantui pe acesta si pe nimeni altul“. Ce credeti ca am spus? „Mai citeste o data“. Si am facut aceasta de mai multe ori si in final Cuvantul lui Dumnezeu a biruit. S-a aplecat si a plans. Si este o mare diferenta intre un plans al unui barbat si un plans cu suspine. El suspina din adancul inimii. Era zdrobit. Si tot suspinand si-a ridicat mainile si a strigat: „Laudat fie Domnul!“ Si tot asa de mai multe ori, plangea si striga: „Laudat fie Domnul!“ Acesta este scopul nostru: sa recurgem la Cuvantul lui Dumnezeu pentru ca oamenii sa fie patrunchi de Cuvant. Ori de cate ori cineva nu intelege un verset, spuneti-i: „Te rog, mai citeste o data“.

Orice pasaj din Cuvantul lui Dumnezeu are putere de convingere. Este puterea Cuvantului, nu numai a versetului. Acum vom testa cateva principii intorcand pagina la Apocalipsa 3.20: „*Iata, Eu stau la usa si bat; daca va auzi cineva glasul Meu si va deschide usa, voi intra la el si voi cina cu el, si el cu Mine*“. Ce este aceasta pentru mine? Inseamna ca Isus deschide usa si inima? Nu totusi! Citeste din nou. Vedeti, trebuie ca voi sa deschideti usa, pentru ca Domnul Isus este oaspetele perfect care nu vine neinvitat. „Mai citeste o data“.

Acum ajungem la ceva de care crestinii par sa se teama cel mai mult, ceea ce as numi incheiere, prin care chiar le cerem sa se hotarasca. Deseori sunteti foarte ingrijorati, dar sa stiti ca aceasta este in intregime lucrarea lui Dumnezeu. Puteti marturisi Evanghelia in nu mai mult de 30 de secunde. Iata un exemplu: In urma cu 7 ani, o masina era intrata intr-un copac; ghearele hidraulice desfaceau caroseria pentru a scoate un tanar de 17 ani. Baiatul a fost pus pe brancarda cu o multime de tuburi si am avut numai 30 de secunde pentru a-i vesti Evanghelia. El nu putea vorbi, decat sa mormaine un pic. Am trecut prin multime si in genunchi la urechea lui il intrebam: „Ce faci? Esti un pacatos. Vrei sa spui da? Vrei iertarea pentru pacatele tale? Crezi ca Domnul Isus a murit pentru tine si a inviat? Vrei sa te predai Domnului Hristos? Esti gata sa-L inviti in inima si in viata ta?“ Evanghelia este atat de simpla, incat nu a fost necesar mai mult de 16 secunde pentru a o vesti. Ce realitate cutremuratoare: a doua zi baiatul acesta era mort!

Dumnezeu l-a iubit atat de mult, incat i-a dat o ocazie in ultimul moment pentru a-L primi pe Fiul Sau. Si, daca L-a primit, el umbla pe strazi de aur cu El. Este un aspect minunat in aceasta intamplare.

Acum ajungem la ultimele doua cuvinte cheie: „Tacere si rugaciune“. Iata principiul: Dupa intrebarea: „Esti gata sa-L primesti pe Domnul Isus Hristos in viata ta si in inima ta?“, ramai tacut. Taci si roaga-te, pentru ca aceasta este cea mai importanta intrebare pusa unei persoane in viata si nu este bine sa stai in calea lui Dumnezeu. Pentru ei, 15 secunde de tacere pot parea trei minute. Cuvantul lucreaza, Duhul Sfant lucreaza, oamenii pe care-i cunoasteti mijlocesc in rugaciune, ingerii privesc din cer. Deci ramaneti in tacere, rugati-va si nu spuneti un cuvnt pana nu raspund ei. La aceasta intrebare exista doua raspunsuri posibile: „da” sau „nu“. Daca raspund din inima „da“, sunt mantuiti. Atunci spuneti impreuna rugaciunea pacatosului. Intrebat de ce? Raspunsul poate fi foarte sincer sau poate fi un mecanism defensiv de suprafata. Este greu de trecut un „de ce?“ „De ce nu esti gata?“ „Potrivit cu Cuvantul lui Dumnezeu, unde vei merge?“ Nu intrebatii daca ei cred, ci ce spune Cuvantul lui Dumnezeu.

Poate primiti raspunsul: „Sunt prea pacatos. Ce-i veti spune? Romani 10: „*Oricine cheama Numele Domnului va fi mantuit*“. Credeti ca aceasta ii include si pe ucigasi? Da! Nu exista nici un pacat pe care Dumnezeu nu doreste sa-l ierte, daca cineva se intoarce la El. Dar deseori oamenii spun: „Nu cred ca ma poate ierta“. „De ce?“ „Sunt un pacatos prea mare“. „De ce?“ „Pentru ca am facut lucruri oribile“. Amintiti-le ce este scris in Cuvantul lui Dumnezeu. Folositi Cuvantul lui Dumnezeu de fiecare data cand puteti.

Alte obiectii ale oamenilor? Nu cred ca Biblia este adevarata. Si deseori se intampla sa treaca in ofensiva, dar cand este sa se exprime in cuvinte, frazele lor sunt fara sens chiar si pentru ei.

Alte motive? „Familia mea va crede ca am innebunit, prietenii mei de asemenea vor spune ca sunt ratacit“. Probabil ca asa este. Dar de ce va creeaza aceasta probleme? Aveti multi prieteni si va temeti ce vor gandi? Nu va pot garanta ce vor gandi, dar daca va intoarceti la Domnul Hristos, vor vedea o schimbare si daca chiar va sunt prieteni, nu va vor parasi. Daca nu va sunt prieteni, va vor parasi. Deci aceasta va fi si un test pentru prietenie. In plus, sper sa le spuneti si lor ce gandeste Domnul Isus despre ei.

Iata ce mi-a raspuns un prieten pe cand aveam o conversatie despre Dumnezeu: „dar mama mea?“ Dinamica lui ne pare straina. Milionar, in varsta de 40 de ani, ajunge deodata sa fie preocupat de mama lui. Pentru mine a fost un moment deosebit. „Care este problema cu mama ta?“ „Ea are religia ei la care tine foarte mult si ma poate renega“. Mi-am amintit atunci de versetul de la Matei 10.37: „*Cine iubeste pe tata sau pe mama mai mult decat pe Mine nu este vrednic de Mine*“. Avem o mare libertate sa punem intrebari. Domnul facea asa tot timpul. Fie ca impartiti tractate sau coaceti paine sau mergeti undeva si dati hrana saracilor, faceti ceea ce va cheama Dumnezeu in particular sa faceti. Ceea ce doresc sa va amintiti este ca nu puteti esua. Succesul inseamna a-ti marturisi credinta si a-ti trai viata pentru Domnul Hristos si nu are de-a face cu a aduce pe cineva la Domnul.

Versetul meu preferat este Filimon 6: „*comuniunea ta in credinta*“. Aceasta este rugaciunea mea pentru toti cei care ati citit si care ati hotarat sa nu ramaneti in tacere, care sunteti convinsi de

solemnitatea cuvintelor Domnului Isus: „*Mergeti si faceti ucenici*” (Matei 28.19). Pentru a deveni ucenic, cineva trebuie sa inceapa primindu-L pe Domnul Hristos. Apoi urmeaza responsabilitatea de a creste in Cuvantul lui Dumnezeu si in partasie in trupul Domnului Hristos, hraniti si inchinandu-se in biserica. Pentru ca Dumnezeu ne-a ales, pe cei ca noi, pentru implinirea marii misiuni. Dumnezeu sa va binecuvanteze pe toti, continuand lucrarea pe care o faceti, fiecare in ceea ce i-a fost incredintat in mod personal. Amintiti-va ca Dumnezeu nu doreste oameni de succes, ci ascultatori.

clickbible.org